

РОНАЛД ХАН

СПЯЩИЯТ КРАЛ

Част 8 от „Маддракс — Тъмното бъдеще на Земята“

Превод от немски: Тончо Стаменов, 2004

chitanka.info

През август 2012 г. кометата „Кристьфър-Флойд“ слага край на човешката цивилизация. Част от човечеството оцелява, но се връща към варварството.

В такова бъдеще попада командир Матю Дракс, или както ще го наричат Маддракс. Той вече има нова цел — да се добере до базата си в Берлин. Но...

На някогашния пилот от ВВС — Матю Дракс му беше трудно да задържи във въздуха импровизирания летателен апарат. Низходящите ветрове непрекъснато дърпаха обвитите в груб плат крила и караха конструкцията съмнително да скърца.

С люшкане се заспускаха към долината, докато се показваха очертанията на няколко сгради. Село! Мат тъкмо щеше да въздъхне с облекчение, когато планерът попадна във въздушна яма — и започна да пада като камък!

Над коварно клокочещото тресавище и над храсталака, които обграждаха храма на Спящия крал, се извиваше синкова мъгла. Издигаше се и се спускаше на бледата лунна светлина, сякаш могъщото дихание на мрачните богове си играеше с нея. Картината беше страховита...

Над коварно клокочещото тресавище и над храсталака, които обграждаха храма на Спящия крал, се извиваше синкава мъгла. Издигаше се и се спускаше на бледата лунна светлина, сякаш могъщото дихание на мрачните богове си играеше с нея. Картината беше *страховита*.

На отсрещната страна на блатото, напротив, очертанията на дърветата и листата бяха съвсем отчетливи. С присвита глава и целият в слух, зад прикритието на стената от клони и шума се беше притаил Зеп Нюсли, най-упоритият шпионин в служба на Сивите кардинали. Това, че беше *техният* единствен шпионин, разбира се, не го правеше обществено достояние. Беше важен човек, всички знаеха това. Когато крачеше из руините на древния град Цюри^[1], всички тамошни обитатели приповдигаха шапки и му оказваха почит. Защото Зеп беше не само най-упоритият шпионин на Сивите кардинали, но и техен племенник.

Обстоятелството, че киснеше тук още от смрачаване, разбира се, нямаше да се хареса на Сивите кардинали. Вместо да си почесва носа на лунната светлина, по-добре беше да се вдигне и в сянката на големия кедър да се промъкне оттатък до храма. За да изпълни заповедта, която му бяха дали тази сутрин.

„Жа проникниш в криптуртъ на бролианити и жа разузнайш отбранителната им система.“^[2]

Зеп потрепера. Попадналият в полезрението му храм беше обгърнат в голяма тайна и го охраняваха хора, чиито оръжия си ги биваше. По-рано — знаеше това от разказите на предците си, които от своя страна бяха получили знанията си от своите предци — пазачите на храма били съвсем обикновени суици^[3]. Но някога, преди шестнайсет поколения, основателят на династията им открил в мрачните подземия на градежа нещо, което по-късно осигурило голяма власт за него и за рода му.

„Гърмящите оръжия на Спящия крал!“

И при тази мисъл Зеп беше принуден да потръпне. С гърмящите оръжия шега не биваше. Бяха от желязо, трещяха оглушително,

оставяха големи дупки в кожата на човека и го просваха мъртъв на земята. В цялата, заобиколена от покрити със сняг планини област, говореше се в Цюри, никой не разполагал с такава власт като братството на ордена на бролианите. А бяха и заможни. Власти и богатството си дължаха на прастаро знание, което ревниво пазеха от шестнайсет поколения насам. Естествено — и на оръжията си.

Зеп въздъхна. После си пое дълбоко въздух, не обърна внимание на лекото треперене на коленете си и се шмугна през високата трева, която стигаше до носа му. След малко съгледа каменната ограда на храма. За щастие около него се виеше синкавата мъгла, която блатото бълваше според капризите си. Скоро тя така обгърна Зеп, че той с мъка можеше да види и върха на носа си.

Когато се добра до зида, до ушите му достигна тихо металическо дрънчене, което се чуваше винаги, когато наблизо имаше бролианец. Те се обличаха в лъскава ламарина, която във вид на плочки покриваше гърдите им, а главите — с шлемове. Смятаха ги за почти неуязвими. Който се спречкваше с тях, трябваше да има здрав череп, защото и ръкавиците им бяха от ламарина и с тях можеше да се нанасят убийствени удари.

Зеп се притисна плътно до стената, затаи дъх и наостри уши. Нямаше съмнение, точно зад каменния вал крачеше пазач. От вълнение по челото на Зеп избиха капки пот. Вслушваше се в приглушеното думкане на сърцето си и проклинаше самохвалството, с което тази сутрин отвърна на въпроса на чиковците си дали има достатъчно смелост да проникне в храма на врага и да изтръгне важна информация. Например дали бролианите вече знаят, че последната им експедиция на юг е попаднала в лапите на степните гуули.

Самата мисъл за гуулите почти накара Зеп да повърне. Но той се стегна. Не беше тук, за да се издаде с неприлични шумове и да го заловят. Беше тук, за да служи на Сивите кардинали, защото му бяха дали надеждата, че ще го повишат в главен шпионин, ако изпълни задачата.

Освен това беше тук, за да напъха в 164-те тайни джоба на наметката си всичко, което не беше здраво закрепено на мястото си. Защото страдаше от досадна болест, за която, за щастие, никой не знаеше: всеки ден по няколко пъти го налягаше мъчителен сърбеж в седалищната област, който Зеп можеше да облекчи само ако присвои

нещо, което не му принадлежи. Тъй като през целия днешен ден беше сам и нямаше възможност да задоволи мистериозния си нагон, натрапчивият съrbеж постепенно го съсипваше.

Когато чу стъпките на стражата да се отдалечават, стрелна се като сянка покрай каменната стена и стигна до онова място, където имаше врата. Портата беше от гладки, стърчащи напред железни пръчки, които в горния си край завършваха като ужасни остриета на копия. Зеп хвърли един поглед през решетката. Съгледа храсти и непроходим тръннак... и две великански фигури. Носеха сандали, фустанели на карета в зелено и бяло, шлемове и сребърни нагръдници. Стояха пред широкото мраморно стълбище, което водеше към храма. Освен това носеха лъскави мечове, а на коланите им висяха всяващите повсеместен ужас гърмящи оръжия, от които човек трябваше да стои по възможност по-далеч.

Храмът зад тях беше тъмен и тих, но Зеп знаеше, че това впечатление е измамно. Без съмнение, зад мрачните стени първосвещениците на бролианите извършваха отвратителни ритуали, заклинаха своя Спящ крал и очакваха неговото събуждане, та, както гласеше прорицанието, той „да владее на земята над всички хора и всякакви гадини“.

Кога щеше да настъпи денят, когато Спящият крал щеше да се събуди, не беше известно на Сивите кардинали, но се предполагаше, че не е далеч. През последните седмици надменните и без това братя на ордена вървяха още по-надуто из улиците на Цюри. Следователно с пълно право можеше да се очаква, че в близко бъдеще нещо ще се случи.

Сивите кардинали, разбира се, не вярваха, че Спящият крал въобще съществува. За тях той беше само дух страшилище, което бролианите са си измислили, за да се правят на важни. С твърдението, че са гвардия на царя на всички царе, вероятно само искаха да затвърдят владетелските си претенции над кантона. Освен това никой от слизашите от време на време от планината шамани не беше чувал нещо за някакъв си Спящ крал.

Зеп беше склонен да се съгласи със Сивите кардинали, защото бяха стари и умни, и мъдри. По принцип беше склонен да споделя всички популярни съвременни възгледи, което се дължеше на факта, че

собствените му знания не бяха блестящи и че човек я кара най-добре, когато говори в угода на силните на деня.

По тази причина именно беше готов да изпълни изключително опасната мисия съвсем сам. Ако имаше спътник, много скоро щеше да стане ясно, че всъщност Зеп изобщо не знае как да проникне в храма, през чиято порта току-що провря носа си. Острите като копия решетки го хвърлиха в паника. Как да мине от другата страна?

Внезапно нещо иззвънтя зад гърба му. Ръцете на Зеп се хълзнаха надолу по пръчките и той загуби равновесие. Преди да оформи никаква ясна мисъл, установи, че носът му е в калта. За голяма негова изненада портата се оказа зад него. Както и огромната, тъмна и зловеща фигура на един бролианец, който навярно беше направил обиколката си около района на храма и сега с изсвиране съобщаваше, че отново е тук.

Обзет от голямо объркане — и страх, — Зеп се притисна към чакъла и разбра, че поради стройната си фигура е изпаднал между пръчките на решетестата врата.

„Дяул да гу земи!“ — помисли си той.

Вероятно си е помислил малко по-шумно, защото, за голям негов ужас, стражът пред портата не започна обхода си отново, а се приведе и попита:

— Има ли някогу тук?

В объркането си Зеп наスマлко да даде отрицателен отговор на питанция, но в последния миг пъхна десния юмрук в устата си и така заглуши гласа си.

Подозрителният страж се приближи с мърморене. Зеп се притисна към земята. Практически се сля с чакъла и гъстия бурен. Тогава чу стражът да се придвижва още повече към портата и да си мрънка нещо.

Сърцето на Зеп заби лудо. Беше убеден, че облеченият в метал великан може да чуе ударите му. Когато в целия си страховит ръст се наведе над остриетата на портата, на Зеп му хрумна идея, която веднага оствърши на дело: изхърка като разгонена мъжка флега, защото в това нещо, както можеха да го засвидетелстват в цял Цюри — особено посетителите на кръчмите, — беше просто съвършен. Флегетата бяха подобни на мухи същества, космати и големи колкото тиква. Обичаха да снасят яйцата си в живо още мясо, та после да

послужи за храна на котилото им. Обикновено бръмчаха, когато бяха възбудени, издаваха шумове, които всеки познаваше.

Хъркането на Зеп, изглежда, удовлетвори стража, защото той изръмжа още веднъж, издуха носа си върху портата (и върху черната шпионска маска на Зеп) и се разкара оттам, за да започне отново своята обиколка на храма на Спящия крал.

Зеп си пое дъх. Остана да лежи още за минутка. Когато стъпките се отдалечиха, се изправи и безшумно, като седемдневно тараче, се устреми през вътрешния двор. При това гледаше да е по-далеч от района на мраморното стълбище, където двамата пазачи, които видя най-напред, си изпълняваха службата.

Промъкна се на четири крака през храсталака и обиколи храма, докато открие задна врата, която, за негово нещастие, беше заключена. На няколко крачки по-нататък има късмет, защото се натъкна на прозорец, който бяха забравили да затворят. Зеп бързо се озърна, тогава погледът му попадна върху лежащ на земята празен варел, който с няма въздишка (в края на краищата не искаше да се издаде) постави под прозореца. След секунди се покачи по него и очите му зорко огледаха луксозното помещение с кожени мебели. Изви се през перваза на прозореца и се спусна на пода.

Секунда по-късно, тъкмо се беше скрил зад едно огромно кресло, една врата се отвори и в помещението влязоха трима загърнати в кафяви раса с качулки братя от ордена на бролианите. Седнаха в кожените кресла и на няколко пъти се покашляха. Зеп наостри уши.

— Хрррумпф — каза първият бролианец.

— Хрррумпф — каза вторият.

— Хрррумпф — приключи третият.

Беше наистина страшно интересно какво ли не успяваха да узнаят в тайнствената си дейност шпиони от калибъра на Зеп.

— Капитан Блунчи отдавна трябваше да е тук с командалата си — продължи първият.

— Започвам да се беспокоя — каза вторият.

— Почти съм уверен, че експедицията през степта е претърпяла фиаско — рече третият.

Зеп, който клечеше зад креслото на третия бролианец и се мъчеше да заглуши ударите на сърцето си, се питаше какво ли е това фиаско, защото досега не беше чувал тази дума.

— А при това оловото, което трябаше да купят, ни е необходимо спешно, за да леем нови куршуми — каза първият.

Зеп нямаше представа и какво е това куршуми, но във връзка с „(на)лея“ предположи, че се отнася за нещо, свързано с „пия“. После му хрумна, че всъщност тази сутрин Сивите кардинали споменаха някой си „капитан Блунчи“ и някаква „експедиция“ в степта, в чийто източен край се намирала така наречената оловна мина. Бяха споменали експедицията на капитан Блунчи в някаква връзка с обитаващите степите гуули. Когато Зеп си помисли за гуулите, сърбежът в седалището му стана направо убийствен. Трябаше *спешно* да задигне нещо. Но какво?

Докато тримата първосвещеници се наведоха и мърморейки приглушено, се унесоха в разговора си, погледът на Зеп блуждаеше отчаяно натам-насам и се закова в стоящия наблизо върху масата златен свещник. За щастие трите демонично черни свещи в него не бяха запалени. Зеп се спусна и със затаен дъх, стискайки болезнено сърбящия си задник, запълзя на четири крака зад бролианите по тъмния килим от козина на вакуда.

Когато вече си помисли, че е свършено с него и ей сега ще експлодира, вдигна глава над дървената масичка със свещника и протегна мръсната си лапа към него.

— Хрррумпф — каза първият първосвещеник.

— Хрррумпф — каза вторият първосвещеник.

— И вие ли виждате това, което виждам и аз? — попита третият първосвещеник.

Сметна, че имат предвид него, защото погледите на расоносците бяха насочени към Зеп.

„*Пу дяулити*“ — помисли си той.

— Знам какво впечатление ще ви направи — каза той бързо и нервно прегълътна. — Но мога да ви обясня всичко...

На небето луната беше бледа като восък. По него се носеха облаци. Ту като жълт пушек, ту тежки и тъмни. Някои приличаха на дяволи, на вещици и допотопни приказни животни.

Но колкото и много облачни привидения да отминаваха по небосвода, на земята не се помръдваше нито лист и не потрепваше

нито стрък трева. Между неподвижните силуети на самотните степни дървета все още тегнеше морният зной на деня и уханието на дърво, смоли, листа и цветове.

Когато Матю Дракс вдигна глава и помириса, носът му откри фреккойшерите, които величествено и спокойно крачеха пред него в степта — тъмнозелени, покрити с фина козина гигантски скакалци, големи горе-долу колкото камили. Номадските племена и търговците използваха с охота опитомените гиганти като товарни и ездитни животни. Леко натоварени, можеха да скачат на повече от трийсет метра и да преливат на големи разстояния. Това че сега не правеха нито едното, нито другото, се дължеше на факта, че носеха на гърба си тежък товар. Цялото стадо принадлежеше на водещия произхода си от Дойцланд^[4] търговец Ахмаз. Той тъкмо идваше от южните средиземноморски земи и беше на път за родината си, за да закара стоките на хората. И Мат беше на път за някогашна Германия, затова той и Аруула се присъединиха към кервана.

Нова облачна сянка затъмни древния керванджийски път. Страховита змейска глава с дълга черна грива се носеше покрай полумесеца.

Преди немного време командир Матю Дракс беше пилот от ВВС на САЩ. До днес на обед едва ли нещо напомняше за това. Докато по време на почивката една жена от хората на Ахмаз взе изпокъсаната му униформа и с игла и конец отново я приведе в ред. Също и русата му коса, която след четирите месеца на този свят стигаше почти до раменете му, пак беше постригана по военному.

Синьозелените очи на Мат оглеждаха стройната, чернокоса жена, която седеше пред него на самара на фреккойшера и направляваше ездитното животно. Това, че оцеля през изминалите месеци, не на последно място го дължеше на Аруула, която го откри в планините сред останките на стратосферния му реактивен самолет и го спаси от два гладни тарака^[5].

Оттогава бяха заедно. Макар че Мат не знаеше точно на колко години е Аруула, смяташе че е някъде в началото на двайсетте. Това, че за нея беше сравнително лесно да научи езика му, беше свързано с телепатичната й дарба. Към всичко това по време на опасни ситуации тя се оказа смелчага, на когото човек безусловно можеше да повери

живота си. Само дето не желаеше да се откаже от съмнителните си маниери на хранене.

Погледът на Мат попадна върху човека, който редом с него галопираше върху гърба на друг гигантски скакалец. Ахмаз беше як мъжага с груба кожа, много белези и черна грива, която завършваща с дълга брада, показваща вече първите си сребърни ивици. Около челото му беше навита червена лента, а между зъбите му беше стисната тънка, черна пура. Някак си напомняше стария Дъглас Феърбанкс в немия филм „Черният пират“. За разлика от своите спътници с леко монголоидните очи, облечени в кожи и с тюрбани, в северната си родина Ахмаз бе придобил известно образование и бе пропътувал много страни — например Руланд^[6] и Цина^[7] на изток. Бил е също и в Арба^[8], която се намираше далеч на юг.

Последното му пътуване водеше до Туурк, за която Мат предположи, че се отнася за някогашна Турция. От Туурк бяха и придружителите на Ахмаз и техните жени. Беше закупил масла, платове, подправки и много центнери хаш. Хашът беше много търсен от знатни господа и дами в родината му, защото създаваше чувството за успокоение и радост у хората, които го пушеха. На Мат не му беше нужно много време, за да се досети какво е това хаш. Като младок и той беше винаги готов да опита нещо ново.

Въпреки тъмнината, състоящият се от десет фреккойшера керван беше наложил добро темпо, независимо че наред с тежкия товар животните носеха и по двама ездачи. Преди пътят им да ги отведе на север, Ахмаз искаше да направи престой в едно селище, наречено Цюри. Затова пое по стария керванджийски път през степта.

— Още ли е далеч?

Ахмаз поклати глава.

— Утрее вечер сме там.

— Има ли полза от съкращаването на пътя?

— Разбира се — каза Ахмаз. — Макар че храбрите ми туурки не са във възторг от това, че поемаме по стария път, но така спестяваме цяла седмица време. — Усмихна се весело. — Суеверни са. Страхуват се от някакви степни духове, за които са им разказвали дедите им. Но аз по-скоро бих си счепкал косите с Оргуудоо, отколкото да поема разносците за цяла една седмица.

Като цивилизован човек от Севера Ахмаз не беше склонен да вярва в демони като Оргуудоо. Както разказа, имало бурна дискусия между него и туурките. На цветистия си език говорели за зли духове, които живеели в степите, естествено — и за обичайното „безименно страшилище“, което носело на хората смърт и проклятие.

Някаква конкретна заплаха, разбира се, не можели да назоват — знаели за „безименното страшилище“ само от предците си, които преди доста поколения дръзнали да навлязат в планинската страна на суицаните. Но Ахмаз беше господар на този керван. Той плащаше на туурките и в края на краищата наложил волята си над тях.

Въпреки това хората му изглеждаха напрегнати. На Мат му направи впечатление, че не сваляха ръце от извитите си саби и непрекъснато се озвъртаяха. Питаше се дали страховете им са оправдани. През месеците на пребиваването си в този свят преживя много неща и се сблъска със смяващ брой мутирани същества, които не мислеха доброто на хората.

Мат не се съмняваше, че причината за многото промени трябва да се търси в 2012 година: тогава осемкилометровата комета „Кристъфър-Флойд“ възвести залеза на старата цивилизация. Тя изпускаше непознато лъчение и се сблъска със Земята в района на Азия. Мат предполагаше, че е унищожила Китай и голяма част от Русия. Завихрените високо във въздуха земни маси, изглежда, за дълъг период са обгръщали планетата като мъглив похлупак. Вероятно катастрофата е била последвана от ледников период, който е запратил човечеството във варварството. Борбата за оцеляване е стояла над всичко.

Насекомите и плъховете очевидно са устояли най-добре на катастрофата, защото се бяха превърнали в доминиращи видове, докато човечеството беше дегенерирано — много повече, отколкото би се очаквало. Колко време е продължил ледниковият период, Мат не знаеше, но сигурно са били векове. Климатичните и географски промени, на които беше свидетел досега, сочеха на факта, че полюсите са разположени по-различно, отколкото преди.

Керванът спря. Мат и Аруула протегнаха шии. В степта пред тях се извисяваше скална формация. Туурките се разбъбраха възбудено. След кратко дърдорене водачът им обръна фреккойшера си и

запрепуска назад към Ахмаз. Търговеца го гледаше спокойно и подръпваше брадата си. Ала челото му беше навъсено.

Водачът на туурките, строен млад мъж с черни очи и мигли като коприна, който се казваше Махомет, укроти ездитното си животно.

— Ахмаз — каза той с напевен глас, — ти си добър човек, макар че избра този път против съвета ни. — Покашля се. — Но сега стигнахме до мястото, от което не можем да продължим нататък.

— Какво означава това? — попита Ахмаз и се изправи на седлото на фреккойшера си. — Да не би да сте си наумили да се бунтувате?

Махомет се обърна и посочи скалната формация, която се издигаше пред тях от земята.

— Оттатък, зад хълма ни очаква Злото — отвърна той. — Ако продължим да яздим, излагаме се на голяма опасност. Но ако обърнем и поемем по друг път, няма от какво да се страхуваме.

— А какво по-точно — попита спокойно Ахмаз — *представлява* това Зло?

Тууркът повдигна рамене. Че думите му не напуснаха с лекота устните му, Мат позна по изражението на лицето му.

— Не знаем — каза Махомет. — Но Брахим Мъдрият ни разказа за видение, което имал още бащата на неговия баща. Той видял някога тези скали.

Брахим Мъдрият, така знаеше Мат, беше най-старият туурк от отряда на Махомет, едноок мъж на около петдесет години. Туурките твърдяха, че бил ясновидец и с незрящото си око можел да види неща, които никой друг не вижда.

Ахмаз погледна към скалите и въздъхна.

— Не знам как е прието у вас, скъпи Махомет — каза после. — Но ако разкажа в кръчмите на родината си, че заради видението на някакъв едноок човек съм се върнал назад, ще ми се подиграват.

Нито една мигла на Махомет не трепна.

— Разбра ли ме, Махомет? — попита Ахмаз учтиво.

Мат затаи дъх. Как ли щеше да реагира тууркът? Народът му се смяташе за смел, а Ахмаз косвено го бе наркъл страхливец.

Но Махомет беше същински образец на самообладание.

— Ако е рекла богиня Зулейка, ще се справим с всяки опасности.

Ахмаз се засмя.

— Така повече ми харесваш. — Озърна се и за миг погледна сребърната луна. — Направихме достатъчно за днес. Разтоварвайте и вдигайте бивак. Подир това ще отидем до скалите и ще видим дали зад тях се крие някакво Зло.

Отблизо скалната формация изглеждаше по-висока, отколкото отдалеч.

— Доста е стръмничка — каза Ахмаз, след като хвърли изпитателен поглед към скалата. — Нека се изкачим.

С пъргавина, която Мат не би допуснал у него, се спусна от седлото и скочи на земята. Мат, Аруула, Махомет и останалите туурки грабнаха оръжията си и последваха примера му.

Изкачването беше мъчително. Ахмаз хвърли един поглед към отдалечения на петстотин метра лагер, в който горяха огньове и двете жени приготвяха вечерята. Тогава подкани хората на Махомет.

— Побързайте. Гладен съм и искам по-скоро да се връщам.

Махомет промърмори нещо. Мат, който изкачи върха до него, го изгледа изпитателно. Макар че Махомет владееше чувствата си, не успяваше изцяло да прикрие страха си. Любопитството на Мат нарастваше с всеки изминат метър. Какво ли ги очакваше откъм другата страна на скалата? Дали туурките наистина се страхуваха само заради някакви суеверни приказки?

Най-сетне стигнаха до върха.

— Толкова е тъмно, че нищо не се вижда — рече Ахмаз и изруга.
— Да слезем долу.

Заспускаха се лека-полека. Обратната страна на скалистия хълм не беше толкова стръмна. Земята беше рохкава и песъчлива. Подхълзвайки се, стигнаха най-сетне до равното място.

Ахмаз приклекна, взе шепа земя и я пусна да се изсипе между пръстите му.

— Някъде тук трябва да има вода. Почвата е влажна.

Махомет последва примера му.

— Не — каза той. — Това не е почвена влага. По-скоро е... слуз.

— Слуз ли? — попита Ахмаз. Отново хвърли поглед към ръката си. — Да, имаш право. Но какво ли я е отделило?

Мат си спомни за своята среща с гигантския охлюв в мрачните галерии в Милано^[9]. Потръпна и бавно продължи нататък. Чувстваше, че над това място витае някаква тягостна атмосфера.

Аруула вдигна носа си и помириса въздуха.

— И ти ли усети този мириз?

— Какво? — попита Мат.

— Мирише на... — тя прегълътна. — ... на мърша.

— Нищо не долавям — рече Ахмаз.

— Права е — каза Махомет. — И аз го подушвам.

Неколцина туурки кимнаха одобрително. Сега и Мат помириса, но без успех. Обонянието му навсярно беше много по-слабо от това на децата на природата от това време. Ахмаз, който отстъпи крачка назад, се приближи до нещо и предизвика леко издрънчаване на метал. Всички стиснаха мечовете си и се заоглеждаха уплашено.

— Погледнете това — рече Ахмаз и се наведе. — Намерих нещо.

Всички се скучпчиха около него. Държеше в ръката си някакъв шлем, който изглеждаше като стесняващо се в края полукулбо, отвътре с подпълнка, а отстрани с кожен подбраден ремък. На предната страна беше гравирано нещо: главата на някакъв плешив мъж със затворени очи и няколко жици на главата.

— Вече съм виждал такива шлемове — каза Ахмаз и присви клепачи. — Само не зная къде... — Подаде го на Мат, който любопитно го опира. Ламарина.

Аруула погледна земята.

— Тук има още нещо. — Издърпа някакво парче метал, покрито с пясък и рохкава земя.

— Броня! — рече Мат изненадан.

Аруула измъкна нагръдената броня от пясъка. Ахмаз я взе и избърса с ръкава на басмяната си риза пясъка и прахта.

— Как блести — каза той учудено.

— Не е възможно да е лежала дълго тук. — Махомет разгледа внимателно бронята. Пръстите му се плъзнаха изучаващо по металата.

Мат внезапно го обзе неприятно чувство и се взря внимателно в земята наоколо. Накрая погледът му попадна върху една въздълга издатина. Приклекна и предпазливо изгреба настрани пясъка и земята. След малко разкри още една броня.

Ахмаз и другите внимателно го наблюдаваха.

— Там има още — рече Махомет. — Нещата са така разположени, като че ли някой е умрял в тях.

Имаше право. Нагръдната броня лежеше на обратната си страна, отляво и отдясно на нея — две широки метални гривни за ръка. Понадолу Аруула откри два набедренника, които очевидно са стигали до коленете на собственика им. У Мат се засили впечатлението, че тук е лежал мъртъв воин.

— Но къде са му костите и черепът? — попита Аруула.

Ахмаз нерешително подръпваше брадата си. Мат стана и го изгледа изпитателно. Макар да изглеждаше външно спокоен, това беше само маска. Очите му припламваха по странен начин. Той се стегна, за да не хвърли туурките в паника. И Махомет изглеждаше крайно съсредоточен. Хората му мятаха мрачни погледи наоколо си, а ръцете им стискаха дръжките на извитите саби. Съвсем ясно им личеше, че биха предпочели да се върнат на бегом при ездитните животни. Но дисциплината ги задължаваше да останат тук.

— Хайде да изчезваме оттук — каза тихо Махомет, — докато все още можем.

Хората му замърмориха одобрително.

— Не бързайте толкова — каза Ахмаз и се огледа. — Това място е обгърнато в някаква тайна и аз по-скоро ще се счепкам с Оргуудоо, отколкото да се откажа да я разбера.

Махомет мрачно кимна.

— Ще се хванеш гуша за гуша с Оргуудоо.

Ахмаз не обърна внимание на забележката.

— Да минем няколко крачки по-нататък — каза и тръгна. Мат и Аруула се присъединиха към него. Останалите не можеха да прегълтнат мълчаливо обидата, че една жена не се страхуваше. Махомет и трима-четирима мъже изфучаха, после тръгнаха и те. Пет метра по-нататък Ахмаз спря отново.

На лунната светлина се разкри ужасяваща гледка: в диаметър от двайсет метра навсякъде бяха разхвърляни нагръдни брони, шлемове, части от брони за ръцете и краката и оръжия.

Аруула първа наруши мълчанието.

— Ако тук е имало борба, къде са тленните останки на воините? Виждам само метал, никакви кости.

— И аз не го разбирам — каза Ахмаз с хриплив глас. — Ако всичко това беше прастаро, щяха да се разпаднат на прах. Но погледнете броните. Като нови са.

Махомет се покашля.

— Може би вече трябва да се връщаме — рече той.

Ахмаз хвърли мълчалив поглед над бойното поле. Макар и да обичаше да приема рискове, това място беше страшно и за него.

В този момент луната се скри зад тъмен облак. Мигновено въздухът се изпълни с някакво мляскане и към мъжете се понесе воня на мърша.

— Какво е това? — извика Махомет обезпокоен.

Неколцина туурки измъкнаха факли от коланите си и скоро светло сияние огря нощта.

Земята около тях се разкърти. Това ще рече, че беше изблъскана отдолу нагоре и настани. Погледът на Мат попадна върху няколко десетки кръгли щитове, които като канализационни капаци се надигнаха от песъчливата земя. Мършави фигури се изправиха, изскочиха от дупките и в полуправедена поза, заобиколиха хората.

На Мат му се пригади, когато различи подробностите. На Аруулай прилоша.

Малки червени като на албинос очи ги гледаха втренчено из дълбоките очни кухини. Тесни черепи, покрити с тънка като пергament кожа. Тук и там прозираха костите на черепа. Върху страховитите мутри доминираше малката, лишена от бърни уста с дълги кучешки зъби. Изпълзелите от земята същества бяха бледи като мъртвци, напълно плешиви хуманоиди. Изправени, бяха високи почти два метра. От устата им капеше по земята белезникава слуз. Имаха дълги, костеливи ръце. Доколкото можеше да се видят пръстите им, те завършваха с хищни нокти. Носеха нащърбени извити саби, подобни на онези на туурките, и бяха облечени с прозрачни препаски. Krakата им изглеждаха твърди като рог, петите им завършваха с дебел колкото пръст петсантиметров бодил. С тихо пръхтене и ръмжене обградиха чужденците.

— Какво е това? — каза Мат със задъхване.

— В името на Вудан — прошепна Ахмаз. — Чувал съм за тях... Това са гуули... Човекоубийци... Хранят се с мърша и трупове... Говори се, че ядат дори кости...

Мат прегълтна с мъка и дооткопча пистолета си, макар и да се съмняваше, че с куршуми ще може да направи нещо срещу тези живи скелети. Аруула стоеше до него. Изглеждаше като парализирана от ужасния вид на гуулите.

Махомет съвсем спокойно измъкна една факла от колана си, запали я от тази на друг туурк и изтегли извитата си сабя от канията.

След секунди започна ожесточена битка. Ахмаз тикна една факла в лицето на първия нападнал го гуул. Този веднага се подпали и с вой се загърчи на земята. Аруула се събуди от вцепенението си, когато първият противник беше само на няколко крачки от нея. Тя размаха меча си, улучи челото на гуула и разпръсна бяла кръв. Гуулът изпухтя. Тънката му, крива ръка се стрелна бързо напред.

Мат не успя да даде дори един изстрел. Пареща болка прониза лявата му ръка и едно острие разкъса униформата му. Той се метна настани, падна и с претъркаляне се изтегли извън опасния периметър — и попадна от трън, та на глог. Когато погледна нагоре, пред него стърчаха три звяра и го гледаха втренчено с албиносите си очи. На заден план чуваше проклятията на бясно борещите се за живота си туурки.

Ако успееха да го приклещят, беше загубен. Мат подкоси краката на средния гуул. Появи се празнина. Мат се отгласна и с все сили скочи през нея. Зад него се дочуха бясно ръмжене и бързи стъпки. Гуулите бяха по петите му! Матю се обърна — и едва сега забеляза, че „Беретата“ беше изчезнала от ръката му! Сигурно я беше загубил.

Трескаво се огледа. След секунда видя пред себе си цевта й да стърчи от пясъка. Хвърли се към оръжието, грабна го, отново се претърколи и откри огън.

Бам! Бам! За кратък миг Мат отбеляза, че „Беретата“ изведенъж започна да стои някак си другояче в ръката му, но когато тя изляя, избълва огън и незабавно уби двама адски виещи нападатели още в скока им, пилотът предпочете да се съсредоточи върху подскачащите наоколо създания, които бяха притиснали зле спътниците му.

Сражаващите се около него мъже се стъписаха уплашено. Очевидно не познаваха огнестрелните оръжия. Но като видяха какъв ефект има върху гуулите „гърмящата ръка“ на Мат, изръмжаха въодушевено и се хвърлиха още по-яростно в битката. Дрънчеше желязо в желязо, от остриетата изскачаха искри.

Следващият гуул се нахвърли отдясно към Матю Дракс. Червените му очи изльчваха смъртоносна жажда за кръв. Мат завъртя оръжието и се прицели.

Бам! Над основата на носа на нападателя се появи черна дупка. Следващият устремил се към него гуул се опита в последния момент да промени посоката, но беше вече късно. Оловният куршум пръсна костеливия му череп. Умря безмълвно.

Едва сега Мат се сети да разгледа оръжието по-отблизо. И се слиса. Пищовът в ръката му съвсем не беше неговата „Берета“! Но не му остана достатъчно време, за да се диви дълго над това. Отново трябваше да се отбранява срещу неколцина нападатели.

Бам! Бам! Бам! Атаката на гуулите най-после спря. Ахмаз, Аруула, Махомет и другите се спуснаха да ги преследват. Остриетата на мечовете им свистяха във въздуха. Стояха опряни гръб в гръб и оказваха ожесточена съпротива на лешоядите. Ахмаз косеше със сабята около себе си. До него стоеше Махомет и атакуваше гуулите едновременно с огън и сабя. Един мъж падна мъртъв на земята до него и едно от чудовищата го го отмъкна със себе си. Но не стигна далеч: оръжието на Мат накара главата му да експлодира.

Гуулите загиваха един след друг — или от меч и огън, или от пищова на Мат. Останалите го удариха на бяг, но туурките не искаха да ги изпуснат да се изплъзнат. С гръмки бойни викове се устремиха след тях. Отначало Мат искаше да ги последва, но при следващото натискане на спусъка се чу само едно изщракване, което показва, че пълнителят на чуждото оръжие е празен.

Аруула се появи до него и му подаде загубената „Берета“.

— Ето ти гърмящата ръка, Маддракс!

Мат взе оръжието и го прибра.

Аруула посочи втория пистолет.

— Откъде се взе другото оръжие? — осведоми се тя.

— Намерих го в пясъка. — Мат повдигна рамене. — Нямам представа откъде е. Но то няма още дълго... — Мълкна, когато към тях се присъедини Махомет. Тууркът гледаше пистолета със страхопочитание, носетне посочи само раната на Мат.

— Покажи ми ръката си.

Мат се подчини. Махомет посегна към една от завързаните на колана му кожени торбички, извади малка тенекиена кутия и намаза

раната на ръката на Мат с дебел пласт мехлем с остра миризма.

— Какви са загубите ни? — попита Ахмаз, който се приближи до тях. Макар все още останал без дъх, той се огледа, готов да продължи да се сражава. Хората на Махомет се скучиха около четирите, лежащи на земята фигури, на които очевидно вече не можеше да се помогне. Петима други бяха леко ранени и бяха превързани.

Когато Ахмаз и Махомет се присъединиха към хората си, Аруула остана при Мат. Тя гледаше с ококорени очи намереното оръжие. Мат все още не можеше да проумее: ставаше въпрос за фабрична изработка, сребърна „Брюна“ с дълга цев, съгласно гравирания надпис — произведена през 2008 година. Пълнителят побираше двайсет патрона. Пистолетът не беше нито надраскан, нито изглеждаше да е стоял с векове на това място.

Когато погледът на Мат попадна върху частите от стариинното снаряжение, запита се как този човек се е добрал до такова огнестрелно оръжие. Това беше още един въпрос, който остана без отговор.

Засега.

[1] Цюрих. — Бел.прев. ↑

[2] В контекста на литературния немски език швейцарският му вариант (тук: хипотетичното му състояние след 500 години) звучи горе-долу като трънският диалект на фон на литературния български език. За по-голяма нагледност в развитието на фабулата на съответните места сме използвали изрази от някои наши източни говори. Надяваме се, че читателите ще ги разберат. — Бел.прев. ↑

[3] Швейцарци. — Бел.прев. ↑

[4] Леко видоизменено от Дойчланд — Германия. — Бел.прев. ↑

[5] Виж МАДДРАКС I, „Богът от ледовете“. — Бел.авт. ↑

[6] Русия. — Бел.прев. ↑

[7] Китай. — Бел.прев. ↑

[8] Арабия. — Бел.прев. ↑

[9] Виж МАДДРАКС I, „Кървавата крепост“. — Бел.авт. ↑

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

КЛОД ДЕ БРОЛИ

(4 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 12:08 Ч. ЦЕВ (ЦЕНТРАЛНОЕВРОПЕЙСКО ВРЕМЕ)

И така, няма никакво съмнение! Кометата ще удари в района на Азия, според изчисленията на астрономите — на географската ширина на езерото Байкал. Както Брюксел току-що оповести по медиите, ще се направи един последен опит проклетият отломък да се разгради на атоми. Щели да го обстрелят от Международната космическа станция с атомни бойни глави. По мое мнение това не е нищо друго, освен един смехотворен опит за поддържане на надеждата у населението.

При тези обстоятелства ми е трудно да се владея така, както са свикнали да ме виждат в управителните съвети на предприятията ми. С оглед на факта, че сблъсъкът е неминуем, иска ми се да закрещя! По телевизията брътвят от месеци какви последствия могат да се очакват, ако се случи възможно най-лошото. Масата на „Кристъфър-Флойд“ е точно на критичната граница. Учените твърдят, че тя или ще пръсне Земята на безброй малки късове, или totally ще я опустоши, така че оцеляването на човечеството не е сигурно.

Но не и моето! Клод де БROLI не напразно е прекарал двайсет години от живота си, инвестирайки милиарди в технологии на бъдещето, та само да наблюдава как светът си отива!

За щастие не се осланях на това, че царящият относителен мир ще е вечен. За късмет, не съм преустроил в гараж за колекцията ми от стари автомобили противоатомния бункер, който баба ми и дядо ми са построили през 1955 г. на неутрална земя, както направиха някои други, които бяха приспани от края на Студената

война. И, за мой голям късмет, не се подиграх като другите финансисти на мистър Ото Фортенски от Милуоки, когато дойде при мен, за да ми представи своя прототип на криогенна система! Противоатомният бункер на баба ми и дядо ми и криогенната система на Фортенски ще ме спасят!

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

КЛОД ДЕ БРОЛИ

(6 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 15:05 Ч. ЦЕВ)

Бункерът е напълно готов за експлоатация, енергозахранването, благодарение на трилитиевия кристал — осигурено за векове, а замразените по метода С-33 хранителни продукти ще могат да се консумират и тогава.

Току-що се захванах с текста на легендарната реч, която Роберт А. Хайнлайн е произнесъл на Световния конгрес по научна фантастика през 1961 г. в Кливънд. „Стройте противоатомни бункери — беше казал. — Отрупайте се до тавана с консерви и трайни хранителни продукти! Въоръжете се до зъби, при нужда и с нерегистрирани оръжия! Подгответе се за хаоса, защото неминуемо ще настъпи — а времената, които тогава ще настанат, не са за мамини синчета!“

Човекът е прав! Когато си представя какво би станало, ако сбирщината открие бункера ми и се нахвърли на запасите ми, изправят ми се косите!

За щастие, още преди години успях с частния си самолет да прекарам в Швейцария ценната си колекция от оръжия и достатъчно муниции. Така ще държа сганта по-далеч от себе си.

Ще прекарам точно сто години в криогенния контейнер на Фортенски, защото предполагам, че през 2112 г. Земята ще се е възстановила след катастрофата. Едва ли мога да се надявам да видя едно бъдеще, в което нашата Земя ще е очистена от простолюдието, което днес превръща красивите ни градове в криминални и заразени с дрога ракови образувания.

Фактът, че тъкмо днес финансовата служба на Цюрих ми връчи съдебно постановление за опис на имуществото ми заради неплатени данъци за 2011 г., отново доказва безмозъчността на пръдльовците чиновници. Светът е пред пропаст, но на тези тъпаци не им идва на ум нищо по-добро от това да ми досаждат с глупашки претенции...

ТЕЛЕВИЗИОННО ИНТЕРВЮ С КЛОД ДЕ БРОЛИ

(6 ФЕВРУАРИ 2012 Г., 18:00 Ч. ЦЕВ)

Интервюиращият: Мистър де БROLI, значи Вие не вярвате, че усилията на международната общност да разрушат в последния момент „Кристъфър Флойд“ с ракeten залп ще се увенчаят с успех. На какво се дължи фактът, че един проспериращ бизнесмен като Вас, чийто предприятия все пак са участвали в разработката на тези оръжия, не смята, че военните ще имат успех? Как така предпочитате да се подложите на дълбоко замразяване, за да оцелеете в бункер след евентуална катастрофа.

De БROLI: Мога да Ви кажа съвсем точно, г-н Бремер! Дори и хората от Международната космическа станция да успеят да изпратят ято ракети — резултатът за човечеството ще бъде фатален! Трябва да имаме предвид огромни приливи, земетресения, експлозии на газ и унищожителни пожари. Диги и бентове ще се разкъсат.

Холандия ще загине. Навсякъде по Земното кълбо ще се стигне до ядрени аварии в гигантски мащаби. Напомням Ви само за готовите за нарязване за скрап атомни електроцентрали в Източна Европа. Замърсванията, които тогава ще бъдат изхвърлени във въздуха, ще затъмняват небето години наред. Вече няма да имаме електричество. Ще стане студено и тъмно. Из градовете ще скитат мародерстващи човешки маси и...

Интервюиращият: Представяте една твърде апокалиптична картина, мистър Де БROLI. Вие... хм... всъщност сигурен ли сте, че криогенната система, в която искате да оцелеете след катастрофата, ще функционира според желанието Ви?

Де БROLI: Какво?

Интервюиращият: Имам предвид... хм... кой Ви гарантира, че след сто години наистина отново ще се събудите? И кой Ви гарантира, че няма да претърпите никакви телесни увреждания?

Де БROLI: Е, като предприемач с международни връзки съм свикнал да поемам риск. Но знам, че машината, към чиято закрила съм се насочил, функционира. Създателят ѝ я тества!

Интервюиращият: Тествал ли? С хора?

Де БROLI: Не, естествено, че не! Замрази мишки и след пет години отново ги размрази. Издържаха на процедурата.

Интервюиращият: Е... тогава мога само да се надявам, че ще имате нещо много по-общо с мишка, отколкото с човек. Благодаря Ви за разговора, г-н Де БROLI.

През 2012 г. Цюрих беше главният град на едноименния швейцарски кантон. Разположеният на река Лимат и на Цюрихското езеро град имаше 350 000 жители. Като пребиваващ в Германия

американски военнослужещ Матю Дракс естествено знаеше също, че Цюрих е бил търговски, икономически и културен център.

По време на една от екскурзиите му из Европа особено силно впечатление му бяха направили божиите храмове на Цюрих. Един от тях, „Гросмюнстер“, беше от XII век. Мат видя също църквите „Васеркирхе“, „Санкт Петер“. Впечатлиха го Старото кметство, „Банхофщрасе“ с нейните търговски къщи и огромният банков център.

От всичко това вече нямаше и помен.

Само Цюрихското езеро си стоеше там, както открай време. В синьозелените му води гъмжеше от подобни на змиорки риби, които хората наричаха ксаала и които се срещаха в много реки. Достигаха до метър и половина. Розовото им мясо беше с отличен вкус.

Както Мат узна от Ахмаз, около заобиколените с гъсти гори брегове се запазила някаква аграрна култура. По-нататък, сред забравените от Бога и от хората пущинаци, гъмжеше от екзотична фауна. В околностите на езерото дълги до метър белити описваха своите, преливащи се във всички цветове на дъгата кръгове. Космати флегета бръмчаха над върховете на дърветата. Във високата до колене трева, която избуваше навсякъде, се припичаха на слънце шасен, подобни на мармоти гризачи — апетитен ловен трофей.

Първият суицан, когото керванът срещна, черлав, обут в кожени панталони човечец, яздеше опитомен, с отрязани крила андрон и направляващ с виртуозност дългата четири метра мравка. Беше любезен и осведоми Ахмаз къде може да се намери добро място за пренощуване. След като известно време се пазари с него на мъркация си диалект, метна се на андрона заедно с торбичка хаш и в галоп навлезе в гората.

Керванът отново пое на път. Скоро след това стигна до северния бряг на езерото, до едно разположено пред град Цюри село. Ахмаз беше изпратил напред Махомет като квартирмайстор. Той ги очакваше пред двуетажна странноприемница на име „Фадехекс“. След като Мат се спусна от наетия фреккойшер, помогна на Аруула да слезе, огледа странноприемницата и доби впечатлението, че се намира пред кръчма от някакъв уестърн: пред дървената къща имаше греди за връзване на ездитните животни. После по три стъпала се изкачи на верандата и през люлееща се врата влезе в салона.

По пода бяха разпръснати стърготини и навсякъде наоколо имаше месингови плювалници. Суицаните — Мат знаеше това още от „Астерикс при швейцарците“ — наистина бяха народ от чистофайници. На дълъг тезгях и на няколко грубо сковани маси безделничеха яки, в мнозинството си мълчаливи фигури, които поради чорлавите гриви и дългите си бради почти не можеха да се различат една от друга. Носеха пъстри ризи, кожени панталони в размер три четвърти и ботуши и подпираха големи каменни кани. Напитката в тях очевидно ги караше да изпадат в депресия, защото на всеки пет минути измърморваха по едно „Пу дяули!“ и „Бог да го убий!“.

Стопанката, малко, гърдесто кюфте на име Френи, повика при себе си един дългуч с изпъкнала адамова ябълка, който се наричаше Тубел и за когото Мат предположи, че е слугата. Той показа на гостите стаите им.

Докато Махомет се осведоми за лечител и бързо изчезна, за да го доведе да се погрижи за ранените му спътници, те отидоха горе, за да си отдъхнат. Останалите хора на Ахмаз заведоха фреккойшерите в кошарата, сложиха им зелен фураж и поставиха стражи, които да държат под око ценния товар.

Мат и Аруула се отправиха към стаите си. Едва свалила оръжията си, Аруула отпусна глава на възглавницата и заспа.

Мат дори успя да се изхлузи от дрехите си. Легна до Аруула и погледна за малко към тавана, после и той потъна в съня си и се понесе над облациите с реактивния си самолет. Там бяха и другите. Чуваше гласовете им в слушалките: Ървин Честьр, черен, мускулест и, въпреки сериозната ситуация, с ухилени устни; лудата глава Ханк Уилямс; красивата канадка Дженифър Йенсен; Дейв Макензи, астрофизикът. А зад самия Мат седеше професор д-р Джейкъб Смайл. Мелачката за нерви. Мъжът, който особено много държеше, когато се обръщат към него, да не забравят да споменават титлата му.

Смайл се побърка и се хвърли в бърлогата на едно чудовище. Също и Честьр беше мъртъв, загина на една аrena в Рим. Мат знаеше за неговия щурман че е потеглил на север. Самолетът на Йенсен и Макензи, изглежда, не е паднал в този район. Може би е успял да се добере до базата в Берлин. С надеждата, че и Уилямс ще се стреми натам като място за среща, след безуспешно търсene Мат се отправи към същата цел...

Когато на сутринта се събуди, все още се чувстваше изтощен като след дълго боледуване. Едва солидната закуска възвърна отново силите му. Когато излезе навън с Аруула, Махомет и хората му вече бяха натоварили фреккойшерите. Бяха готови да потеглят.

Придружаван от Тубел, Ахмаз напусна странноприемницата и щом видя двамата, махна им с ръка да отидат при него. Слугата мъкнеше една торба на търговеца и хвърли любопитен поглед към колана на Мат, в който беше пъхната „Брюната“, която намери в степта. Изражението на лицето на Тубел показваше недвусмислено, че не за пръв път вижда такива оръжия. Изглежда, не се учуди да го види на колана на Мат. Така че Мат го дръпна настрана и се осведоми дали Тубел знае нещо за хора, които носят такива смъртоносни неща.

— Братята от ордена — измънка неясно Тубел и посочи на запад, по протежение на езерото. — Живеят в храм и се наричат бролиани.

— Бролиани ли? Как изглеждат? — попита Мат слисано на езика на странстващите народи, който междувременно владееше достатъчно добре, за да може да се разбере с хората. Макар че всеки регион си имаше свой собствен диалект, езикът на номадите, изглежда, беше универсално свързващо звено, което всеки разбираше.

— Хора като теб и мен — отвърна Тубел, — но се имат за нещо по-добро. Наричат себе си „гвардия на Спящия крал“ и разправят, че някога щял да се събуди, за да властва над всички хора.

Мат и Аруула си хвърлиха един поглед, а Ахмаз, който тъкмо се качваше на фреккойшера си, се чукна по челото.

— Гвардията на Спящия крал ли? — повтори като ехо Мат.

Тубел кимна.

— Казват, че лежал в леден блок и спял. — Обърна се и се затътри обратно към странноприемницата.

— Благодаря, Тубел — извика Мат.

Тубел се обърна.

— Не се казвам Тубел. Казвам се Райне. Тубел значи глупак.

На Мат му идеше да потъне в земята от смущение. Аруула се обърна и закри устата си с ръка, за да прикрие смеха си. Ахмаз се ухили.

Райне продължи пътя си, поклащайки глава в недоумение от глупостта на чужденеца.

— Когато бях на твоите години — каза Ахмаз и хвана поводите на ездитното си животно, — по време на едно пътуване до Цюри чух мита за Спящия крал. Бил нещо като божество.

— Как така ще спи? — попита Мат.

Ахмаз поклати глава.

— Не знам. Хората тук на езерото не са много приказливи и ако в присъствието на чуденец кажат по нещо, най-често се чува „*гопфердами*“ или „*гопфриедщуц*“. Не ме питай какво означава. Когато човек ги попита за Спящия крал, най-често получава в отговор едно „*зайх*“ което ще рече нещо като „*глупости*“.

Махомет, който беше възседнал първия фреккойшер, махна с ръка към Ахмаз и го попита кога най-сетне има намерение да потегли. Ахмаз се наведе напред в седлото си.

— Знам само, че на това място има монашеско братство, което твърди, че служело на Спящия крал и че съществувало от шестнайсет поколения насам.

— Какво знаеш за религията им? — попита Мат.

— Нищо. — Ахмаз повдигна рамене. — Това именно е най-страниното. Не показват никакъв интерес да привличат някого към вярата си. Заяявят само едно нещо: че един ден Спящият крал щял да се събуди, за да поеме властта над света, и че дотогава нямало да мине много време. — Ахмаз се усмихна. — Но това го твърдят още открай време.

— Интересно. — Мат се почеса по брадичката. Винаги беше готов да чуе някой красив мит, но естествено, повече от всичко друго го интересуваше как така гвардията на „Спящия крал“ притежава функциониращи огнестрелни оръжия от ХХI век. В противоположност на кумира си хората от гвардията му, изглежда, добре са се наспали.

Ахмаз още веднъж махна с ръка на Мат и Аруула, после даде знак на Махомет. Тууркът иззвистя с камшика си и керванът потегли, фреккойшерите, тежко натоварени с туурски скъпоценности и хащ, се затътриха бавно по единствената улица на селото и се скриха от погледа. Вървяха на север, към родината на Ахмаз.

Мат кимна на Аруула, после тръгнаха бавно между хижите в посока към езерото. Там се заоглеждаха. По широкото няколко километра и още по-дълго езеро две рибарски лодки плаваха към

пристана. Очевидно в ранните утринни часове бяха направили богат улов.

Слънцето караше водата тайнствено да блести. Почти против волята си Мат се унесе в мисли, които кръжаха около съмнителния „Спящ крал“. Дали имаше нещо общо с оръжията? Защо „спеше“? Каква беше тайната му?

Любопитството не даваше мира на Мат и той с жест подкани Аруула да го последва. Върнаха се обратно в стаята си и нарамиха багажа си. Тъй като Ахмаз беше така любезен да се издължи за услугата им с торбичка хащ, заплащането на нощувката не беше проблем. Когато Райне пристигна с малка примитивна везна и отмери десет грама от твърдо пресования кафяв материал, изглежда, вече беше забравил гафа на Мат.

Тъй като през времето, прекарано заедно с кервана, Мат се хранеше със сушена риба, беше закопнял за печено месо. И така потърсиха някакви следи от дивеч в горите около езерото. За тяхна беда наблизо се поклащаше рибарска лодка, с която риболовът за деня беше приключил. Приглушените удари на веслата и разговорът на екипажа подплашваха дивеча.

В ранния следобед се върнаха обратно в селото и си набавиха обяд, който изядоха на кея. Мат заговори възрастен човек, който тъкмо беше изкърпил една лодка и я купи от него за четирийсет грама хащ.

Когато навлязоха в езерото, слънцето тъкмо залязваше и скоро след това над непроходимата крайбрежна джунгла се спусна непрогледен мрак. Неземната красота на нощта превърна брега в приказен ландшафт. Въздухът беше изпълнен с ухаен мириз на диви цветя. Паразитни растения се извисяваха към обсипаното със звезди небе. Странни дървета простираха клоните си. Приличаха на махащи за поздрав, застинали в покой ръце. Не подухваше и най-слаб ветрец. Мат дочуваше откъм гъсталака звуци, които в духа му се превръщаха в образи на непознати, причудливи животни.

По-рано вегетацията по тези географски ширини беше по-малко зрелищна. Фактът, че днес избуява джунгла северно от Алпите, свидетелстваше за промяна в климатичните зони, което пък от своя страна — така предполагаше Мат — беше свързано с новото разположение на полюсите. Бързо беше забелязал, че ориентацията на

картата му вече не е в хармония с компаса. Земната ос вероятно се е изместила вследствие на сблъсъка с кометата. Сега Европа беше много по-близо до екватора.

Лодката безшумно се плъзгаше под дърветата. Клоните им стърчаха доста над езерото. Над тях се чу плясък на крила. Батера, голяма птица-прилеп, прелетя над върховете на дърветата. Нощната птица се хранеше предимно с насекоми.

Малко след това Матолови леко прошумоляване. Няколко същества, които Аруула наричаше герули, притичаха приведени през гъсталака на джунглата. Бяха големи колкото зайци бозайници със свръхпропорционални задни крака. Предните им крака напомняха хватливи крайници на примати. Мат видя тъпи, лъскавовлажни музуни и остри зъби. Козината им беше черна и напряко през главата, гърдите и корема — с ивици.

Малко след това видях спускащ се във водата пред тях дълъг, тинест нанос, по който се виждаха пресни следи. Водеха нататък и постепенно се изгубваха.

— Визаау — нашепна тя на Мат и след като срещуна питащия му поглед, допълни: — Животно с извити бивници и тъпа музуна, стига горе-долу до хълбоците. Всеядно, агресивно, но вкусно.

— Звучи ми като дива свиня — прошепна Мат в отговор. — Окей, да започваме лова!

Слязоха на сушата и се запромъквали към оскъдните крайбрежни храсти, оглеждайки се зорко на всички страни.

Отляво на тях се чу прашене на счупени клони и грухтене.

Мат се втурна напред с готовата за стрелба „Берета“. Аруула вървеше плътно зад него. Пред двамата се раздвижи някаква сива сянка, която пъргаво пробяга между дърветата. Мат се опита да стреля, но в тъмнината не зърваше никаква ясна цел. Свинята изчезна с шум сред ниските дървета. Те я последваха, докато стигнаха до един хълм и спряха. Откъм другата страна до ушите им достигна грухтене.

Мат запали факла и се спуснаха надолу. Свинята се приготви за борба и насмалко да изненада Мат. Той тъкмо прескочи ствола на едно повалено дърво, когато откъм мрака се устремиха към него извитите бивници.

Аруула реагира като опитен ловец. С вик скочи от ствола над Мат, изви меча си надолу в святкащ полукръг и разцепи надве черепа

на животното. Свинята се свлече на земята с пронизително квичене.

Тежко дишайки, Мат гледаше безжизненото тяло. Не беше дива свиня, каквато я знаеше от старите времена: беше светлокафява като сърна, стройна като немска овчарка и с огромни бивници.

Прясното месо ги овъзмезди за всичките им усилия. На брега поставиха две парчета на открит огън и ги въртяха, докато се опекат от всички страни. Аруула събираще капещата мазнина в голям лист и отново я изливаше върху месото. Вечерята беше великолепна. Гуляха до насита, сложиха остатъка в лодката и загребаха на запад.

Езерото беше дълго четирийсет километра, четири и половина километра широко и заемаше деветдесет квадратни километра. Захранваше се от рекичката Линт и по Лимат се оттичаше в река Ааре.

По-рано покритите с гори и лозя брегове бяха гъсто населени. Мат си спомни безбройните вили и имената на курортите и минералните бани. Сега фантастично изглеждащата девствена гора покриваше брега и тук-там между дърветата стърчаха останалите без покриви кулички на прастари църкви. Вилите отдавна се бяха срутили. Поколения дървета, поваляни от бурите, се бяха стоварвали върху тях, движенията на земната кора бяха натрупали върху им тонове земя и бяха превърнали руините в нежелани.

На сребърната лунна светлина Мат и Аруула продължиха да гребат нататък, където в далечината се виждаха върховете на камбанарийте. Когато стигнаха до брега и изтеглиха лодката на сушата, замислиха се за място за нощуване. На изток над буйната пустош застрашително се издигаше мрачна стена от плътни облаци. Може би по-късно щеше да завали. Трябваше да си намерят сигурно убежище.

Облаци закриваха луната, някаква птица нададе кряськ. Беше тихо, не се чуваха дори приглушените шумове на невидимия живот в нощната гора.

Върхът на хълма, който изкачиха зад брега, беше гъсто обрасъл. Стърчаха високи папрати, непознати цветя изльчваха упойващ аромат. Спуснаха се бавно надолу, за да търсят квартира. Подир малко видяха сред листака да се белеят скали. Мат ги сметна за останки от руина, но когато се приближиха, Аруула спря уплашено.

Пред тях стърчеше издялана от камък фигура на божество. Беше приблизително три метра висока и изобразяваше плешив мъж със затворени очи. Изглеждаше, като че ли спи. На устата му беше

изписана тайнствена усмивка. Тялото му беше само загатнато. Завършена беше само главата.

Мат се приближи. Дали това беше Спящият крал? От колко време статуята е стояла тук?

Отговор на тези въпроси нямаше. Около каменната глава шумяха само върховете на дърветата. Увивни растения кимаха. Изображението беше обрасло с мъх.

На Мат му минаха много неща през ума. Мислеше си за шлема, който бяха намерили в степта. И на него беше гравиран плешивият поспаланко. Изглежда, този тип наистина беше някакво местно величие.

Когато продължиха нататък, пред тях се откри просека, през която лъкатушеше поток. Откриха още следи на цивилизация: имаше изсечени дървета, над потока минаваше груб дървен мост. Пътека водеше към окрайнините на гората. Мат вървеше отпред. Аруула го следваше напрегнато.

След като прекосиха един последен пояс от дървета, намериха отговор на много въпроси.

Пред тях се простираше блато, от което се издигаха синкави изпарения. Зад него, разположени малко по-високо, към мрачното небе се изправяха зидовете на огромна вила от началото на XX век. Беше триетажна, на всички ъгли с кулички и беше забележително добре поддържана. Прозорците бяха остьклени, зад тях тук-там се виждаше сиянието на свещи. Вилата беше заобиколена от еднометров зид. До мястото зад него можеше да се влезе през ниска порта, пръчките на чиято решетка завършваха като остриета на копия.

Аруула залитна като в пристъп на слабост. Преди Мат да успее да я подхване, тя падна на земята, прибра колене, обгърна ги с ръце и положи глава върху тях. Мат знаеше, че тя прави така само когато подслушва, щом заговореше странното ѝ шесто чувство.

— Не ти ли е добре?

От гърлото на Аруула излязоха страни звуци, сякаш някой беше записал гласа ѝ и сега го пускаше в обратен ред. Мат не разбра нито дума. Тя вдигна веднъж за малко глава и отнесеният ѝ поглед му подсказа, че изглежда някак си друга.

— Axxx... — изплъзна се тихо от бледите ѝ устни. — Блести...
Лети... От желязо е...

Мат се стресна. Какво ли е видяла? Самолет ли? Би му се искало да сграбчи Аруула за раменете и да ги разтърси, за да научи нещо повече. Но знаеше, че само ще я откъсне от транса ѝ и видението ѝ ще приключи.

— Бълва огън... Лети в нощта...

В същия миг Мат дочу на известно разстояние от тях чупене на клони и ритмично повтарящи се звуци. Приближаваха се — и се превърнаха в скърцане на две хитинови брони.

Андрони?

Мат трескаво се огледа за някакво прикритие. На около петдесет метра вдясно от тях имаше хижата, плътно прилепена до скална стена. Беше скована от сувори дъски и полупорутена. Покривът беше от изгнила крайбрежна тръстика. От всички пукнатини се подаваше трева, а няколко разгърнали се нашироко иглолистни дървета я закриваха до половината от погледа.

Мат внимателно вдигна Аруула и приведен я занесе през високата трева до хижата. Дървените стени се бяха разкапали, между полюляващите се парченца кора се показваха бели, влажни мъхести бради, гъби блестяха като циреи. Вратата висеше върху покритите със зеленикова плесен кожени панти.

Все едно, това беше най-доброто укритие, което успя да намери. Мат се вмъкна вътре. След секунди през пояса от дървета си пробиха път две безкрили гигантски мравки и се затътузиха по горската пътека. На гърбовете им седяха две човекоподобни фигури. На лунната светлина проблясваха шлемовете и броните им. Яздеха към вилата, чиято порта се разтвори със скърцане.

Мат ги наблюдаваше от една празна рамка на прозорец. Когато изчезнаха зад каменната ограда, той огледа хижата. Помещението беше потънало в дълбок мрак. Успя да открие в един ъгъл грубо сковано легло. Положи върху него спътницата си и тя незабавно зае предишната си поза. Така прекара още три минути, после от гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка.

— Аруула... — прошепна Мат. Беше седнал на твърдия край на леглото до нея. — Кажи ми какво видя...

Аруула си пое дълбоко въздух.

— Необикновени неща... Бели и червени лъчи в голямо, тъмно помещение... Безброй точки и неща, които се движеха... Странни

животни... Приличаха на хора, но имаха други лица.

— Какви лица? — попита Мат напрегнато.

Аруула повдигна рамене.

— Изкривени лица... Рибешки музуни... Големи очи без клепачи... Много различни лица и цвят на кожата... Бяха странно облечени и стояха пред сиви кутии, в които имаше малки прозорци, а зад прозорците... други същества. Бяха малки, горе-долу... — Аруула отмери с ръка около двайсет сантиметра.

Сиви кутии с малки прозорци ли? Компютърни монитори? Видеотелефони? Мат се почеса по главата. Или пък Аруула беше видяла телевизори?

— Какво правеха, Аруула? — попита Мат. — Малките същества имам предвид.

— Говореха и крещяха... Нищо не разбрах. Бяха възбудени. И натискаха копчета. Тогава в мрака нещо изсъска и нещата, които се разхвърчаха там, се пръснаха и изгоряха.

„Не ми идва наум нищо друго — мислеше си Мат, — освен че може да е видяла някой епизод от «Стартрек».“

Но, естествено, това беше невъзможно. Вече нямаше телевизори. От друга страна... Ако Аруула бешеоловила хаотичните съновидения на човек, който някога...

Главата на Мат рязко се изправи.

Сети се за трима души, които познаваха всички тези неща! Трима души от неговото време: Ханк Уилямс, Джени Йенсен и Дейв Макензи! Дали някой от тях не беше тук?

През тази нощ Мат не заспа. Непрекъснато поглеждаше към укрепената вила. Но преди да разузнае терена, беше немислимо да се осмели да влезе вътре. На първо време трябваше да изчаква и да наблюдава. Но изгледът скоро да види отново някого от другарите си го държа буден до зазоряване. Едва тогава изпадна в лека, неспокойна дрямка...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

БРУНО МЬОЦЛИ (2112 Г.)

Ако пристъпвам към използването на виртуалния дневник — заради съкращението V.D. на шега го кръстих „фадер“^[1] — за запаметяване на занимаващите ни проблеми, това става най-напред поради причината, че вече не разполагам с никаква хартия, за да продължа дневника на нашия клан, но също така и защото на всяка цена искам да предотвратя знанията ми да потънат в забвение.

Онова, което се случва извън нашата яка крепост, все повече ме изпъльва с ужас: сто години след гибелта на стария свят в Цюрих живеят по-малко от сто человека. Болшинството от тях са неграмотни и вече не знаят каква катастрофа ни е довела до това положение. Моят дядо, който лично е преживял Армагедон^[2], се кълне във всичко най-свято, че причината за тази колективна забрава е кометата. Въздействието върху третото поколение оцелели е видимо — и в нашето семейство.

За да се попречи децата на моите внуци някога да се поддадат на тази забрава, трябва да им поставя задача, която изисква всичката им концентрация и да ги свърже за поколения напред с тази крепост, която, изглежда, възпира влиянието на кометата. За съжаление, ми липсва хуманитарно образование, за да им предам философия, към която да се стремят и за която може да се предполага, че и след векове няма да бъде забравена. Но от разказите на дядо си зная, че затворени общества, предани привърженици на вкостенени ритуали — дядо ми ги наричаше „секти“ — и в по-раншни времена са успявали да осигурят по-нататъшното си съществуване.

Трябва да успея да убедя потомците си, че ние, семейство Мъцли, сме единствените пазители на

културата в света... В никакъв случай не бива да изпадат в летаргия като останалите оцелели...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

ЮРГ МЬОЦЛИ (2190 Г.)

Седемдесет и осем години са изминали откакто дядо ми ни е възложил да се грижим и пазим открития от неговия дядо храм на Спящия крал и да благовестим на глупаците от Цюри, че някога ще дойде денят, когато Той ще се събуди, за да царува над хора и животни.

Де БROLИ, Спящият крал, произхожда от далечни времена, когато на света още не е имало никакъв лед и слънцето е греело ясно на небето.

Аз, Юрг Мьоцли, приех днес от баща си сана първосвещеник и изпълнявам въведената от него традиция да заявя пред него, че занапред ще ръководя ордена на бролианите. Както и баща ми преди мен, така и аз не се съмнявам, че Спящият крал чува думите ми и взорът на духовните му очи гледа с благоволение на мен.

Развитието на нашия орден напредна бързо, тъй като мнозина изразяват готовност да споделят нашата сила. Имаме най-добрите оръжия и достатъчно храна. Хладилните камери са винаги пълни и само в изключително трудни времена посягаме към кутиите и сандъците, които Де БROLИ е заделил за деня на своето събуждане.

Макар и да не ни обичат в кантон Цюри, а в лицето на семейство Нюсли израсна наш враг, който не се уморява да предявява към нас необосновани претенции да опразним храма, имат респект към нас. Орденът расте и пребъдва. Никой не дръзва да нападне яката ни крепост.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

РЕТО МЬОЦЛИ (2262 Г.)

250 години след Кристофлуу се потвърди далновидността на нашия свят прародител Бруно Първи: с изключение на рода Мъоцли всички останали семейства са напълно западнали духовно: Кюнци, Люти, Марти, Мерки, Майли, Рюмбели, Шмуки, Щели, Щуки, Цвингли, Йеги, Брендли, Егли и Сахли са се изродили в рошави, неподдържани типове, които с грухтене вървят по леда и се боричкат с дивите животни за някой кървав кокал.

Единственият ни сериозен конкурент е родът Нюсли, семейството на наследниците на някой си Харпо Нюсли, който през годината на голямата катастрофа владеел нещо, което наричали „Национална банка“. За съжаление значението на тази дума е изпаднало в забрава, така че ми е невъзможно да го назова по-точно.

Хората наричат Нюсли също и „Сивите кардинали“, тъй като те лично не се появяват, а изключително потайно предприемат коварни действия срещу нас. Твърдят, че притежавали някакъв си „документ“, според който храмът на Спящия крал бил тяхна собственост. Тъй като ние нито знаем какво е това „документ“ нито как така някой си може да твърди такива неща, естествено, отхвърлихме смешните им искания.

Както узнахме, Нюсли обитават подземно укрепление от Старото време и вършат потайните си дела зад дебели железни врати, които нашите оръжия не могат да пробият.

Без съмнение имат план да разширят позициите си в околностите на Цюри, да разузнайт въоръжението ни и да превземат храма. Както се говори, поддържали търговски връзки с народи в Дойцланд, Италия и другаде и там

вербували ужасни чудовища, за да се подготвят за решителния ден.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

МАКС МЬОЦЛИ (2320 Г.)

Хвалете, о звезди на небето, Спящия крал, който някога ще властва над всички хора и над всякакви земни гадини! Аз, Макс Мьоцли, потомък на Бруно Мъдрия, първосвещеник на ордена на бролианите, с настоящото известявам на рода си да знае, че вчера пред мен се яви мъничко човече и каза следното: „Изкуфял дъртако, време е да се оттеглиш в пенсия и да предоставиш кормилото на следващото поколение, бейби.“

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

МАКС МЬОЦЛИ II (2321 Г.)

Поради умопомрачението, в което внезапно изпадна престарелият ми баща Макс Мьоцли, сега аз имам грижата да пазя наследството на нашите предци и да стегна гвардията на Спящия крал за борба срещу коварните злодеи на Сивите кардинали.

Макар и да гледаме като на досадни мухи на негодниците, които не се срамуват да атакуват от засада с арбалети нашите братя, когато отиват на ловни или търговски експедиции, то тяхната непоправимост и

неотстъпно упорство подкрепиха решението ми да ги изтръгна до корен. Няма да търпим повече дългоухите типове с носове като ледени висулки, които наричат себе си Нюсли, на всеки труп, който оставят след себе си, да продължават да забиват парче кора, с която ни призовават „да издължим най-сетне неизплатените от 2012 г. данъци“ ако не искаме да загубим храма си.

Лошите шеги, които си позволяват с нашите братя, са богохуство спрямо Спящия крал!

Затова, о кралю Де БROLИ, моля твоята благословия за наказателна акция, която...

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

УРС МЬОЦЛИ (2368 Г.)

Скоро ще отминат дните на мраза, защото отвсякъде в света се съобщава, че започва голямо топене на ледовете. Глетчерите се отдръпват и вестители от всички части на страната бързат насам и съобщават за огромни сгради, чиито върхове вече тук и там се подават от леда и карят всички хора да ликуват от радост.

В Генеева, чува се, народът вече танцуval върху тънкия лед, а от далечната Италия стигна до нас вестта, че жителите на Милано вече призовавали за лов на всички жени с гореща кръв, за да създадяли една „гранде династия“, която някога щяла да господства над Южната земя, по която, както се носи мълвата, вече покълвали първите цветя...

След неспокойната нощ утрото изглеждаше като продължение на кошмара.

Викове от дрезгави гърла го събудиха от леката му дрямка и когато скочи полузамаян, бълсна черепа си в една висяща от тавана греда. Тя се събори на пода сред вихър от мръсотия, паяжини и разпилян мъх и вдигналият се прах закри погледа му.

Аруула скочи от твърдото си легло, мечът беше вече в ръката ѝ и тя бдително се озърна.

Мат взе аварийния си пакет, хвана свободната ѝ ръка, отмести проядената от червеи врата и внимателно се огледа навън. Tokу-що изгряващото слънце беше над върховете на дърветата и лъчите му сякаш още повече нагорещяваха блатото. Гъста синкова мъгла се извиваше от земята и караше оградената постройка, която бяха открили предната вечер, да изглежда като омагьосан замък.

През високата трева, която се простираше пред тях в окрайнините на гората, се бяха втурнали бледи, плешиви фигури. Мат и Аруула се приведоха инстинктивно. Това бяха гуули, които познаваха вече от степите и които с нащърбени саби и кръгли дървени щитове атакуваха триетажната вила! Мат преброи няколко десетки от тях, които на светло изглеждаха досущ еднакви като яйца.

Но, види се, на това място не бяха добре дошли: Мат зърна през облаците мъгла как зад ниския зид се надигнаха безброй фигури с шлемове, с фустанели и сребърни доспехи. Бяха въоръжени с арбалети и изпратиха към нападателите залп от стрели, който си го биваше. Пронизителни писъци изпълниха ранното утро. Войската на гуулите се хвърли на земята, но желанието ѝ за нападение, изглежда, не беше парализирано. След секунди лешоядите запълзяха из тревата като тюлени и от своя страна също пуснаха стрели. Облечените в брони защитници своевременно застанаха зад прикритието. Само един улучен се прекатури през зида.

Когато гуулите скочиха, за да продължат атаката, главите на защитниците отново се показваха. Двама или трима мъже поставиха над зида тръби, които се сториха познати на Мат. Тогава изтрещяха сто изстрела и Мат видя червения отблъсък на дулата.

Аруула го събори на земята. Когато вдигна глава, видя двама нападатели да се олюяват и да хвърлят топа. Защитниците на вилата не бяха майстори в стрелбата, това Мат веднага го разбра.

Пронизителните писъци на гуулите се усилиха, но те прекъснаха атаката едва когато върху тях се изсипа вторият залп. Мат видя през полюляващите се стръкове трева, че се оттеглят бързо към гората. Стрелците с пушките се изправиха с триумфално ликуване.

„Какво ли става тук?“ — помисли си Мат. Кои бяха тези хора, които разполагаха с модерни пушки, а стреляха толкова некадърно? Макар че вътрешно всичко у него крещеше да влезе във връзка с тях, струваха му се доста съмнителни.

— *Меерду* — изсъска изведнъж Аруула. И когато тя изричаше тази дума, приличаше на онова, което Ханк Уилямс някога казваше: „Край на шагите.“

Мат се обърна.

Костеливата мутра на един гуул, който искаше да огледа по-отблизо полуобраслата хижка, надничаше зад едно дърво. Когато видя Аруула, очите му на албинос засвяткаха и той се втурна към нея.

За съжаление жаждата му за човешко месо го подлъга да не се огледа наоколо. Затова беше твърде изненадан, когато аварийният пакет на Мат изведнъж полетя към него и се трясна в капачките на колената му. Той изстена приглушено и загуби инерция.

Аруула се хвърли срещу него с обнажен меч, но гуулът отново се изправи светкавично на крака. Мечът ѝ издрънча с такава сила в сабята му, че изхвръкна от ръката ѝ.

Преди ръмжащата страховита фигура да се засили за следващия си удар, Мат беше до нея и стисна в здрава хватка костеливите крака. Гуулът загуби равновесие и панически вдигна щита и сабята си. Мат го дръпна за краката и той се стовари с тръсък срещу стената на хижата. Докато Аруула търсеше меча си в тревата, Мат беше приклекнал, широко разкraчен, над мършавата фигура и барабанеше с юмруци по нея. Гуулът изпусна оръжието и щита си и инстинктивно вдигна ръце, за да се предпази. Първоначалното впечатление не лъжеше: костеливият череп на противника му беше твърд като желязо и ако някой въобще чувстваше болки, това беше самият Мат.

Въпреки това ръцете му продължаваха да удрят и всяка секунда трябваше да си отваря очите да не се приближава прекалено много до ужасните хищни зъби на ръмжащия звяр. Ръцете на противника му се оказаха много силни, а ноктите му раздраха до кръв кожата на Мат.

Когато Аруула бързо се приближи с меча, Мат скочи, за да ѝ стори място.

Но в същия миг, с брилянтна артистичност и като изхвърлен от пружина, скочи на крака и гуулт. Лицето му се изкриви в гримаса, но той се отдръпна назад, скърцайки със зъби и мляскайки. Е, тъй като беше без оръжие, изглежда, куражът му го напусна. Главата му се наклони настрани, тогава направи скок около ъгъла на хижата и изчезна в гората.

Прас!

Силно изпукване и тихо жужене стигнаха до ушите на Мат. После настана тишина. Чуваше само тихо шумолене, сякаш нещо пълзи в гората.

Размени объркан поглед с Аруула, после се огледа внимателно около хижата и видя сивокафявото тяло на млад тарак, който беше впил челюсти в омаломощения гуул и с всичките си лапи придърпваше плячката си към гъсталака.

— Аста ла виста, бейби — каза Мат и махна с ръка към мъртвия гуул.

— Комдо? — попита Аруула.

— Благодаря, добре съм — рече Мат. — Което не би могло да се каже и за нашия блед приятел.

Озърна се, после събра нещата си и нарами аварийния пакет.

— Не можем да останем тук, Аруула.

— Къде искаш да вървиш?

Мат посочи над извиващите се синкави изпарения към старата вила.

— Натам.

Аруула присви подозрително очи.

— Познаваш ли хората? — попита тя.

— Откъде ти хрумна? — Мат се опитваше да пробие мъглата с поглед, защото искаше да знае дали войската на гуулите е разбрала нещо за произшествието.

— Имат гърмящи тояги!

— Пушки, Аруула. Наричат се пушки.

— Значи са като теб?

— Не знам. Надявам се.

Взе сабята на гуула и опита тежестта ѝ в ръката си. Солидна работа. Тогава двамата легнаха на земята и запълзяха като тюлени срещу оградната стена. Когато след двайсет метра Мат повдигна глава и хвърли поглед към издигащите се от блатото облаци мъгла, далеч зад тях неколцина лешояди притичваха от дърво към дърво и се приближаваха към хижата.

Сега ставаше опасно. Ако гуулите не бяха съвсем тъпи — а основание за такова предположение нямаше, — щяха да видят следите от борбата. Тогава трябваше да им хрумне, че неколцина от защитниците на вилата са в непосредствена близост до тях. Вероятно щяха да се опитат да открият шпионите.

Съвсем неочеквано зад гърба на Мат се чу див вой. Когато отново обърна глава, видя до хижата да стои бледа фигура, която подскачаше нагоре-надолу като дервиш, сочеше към тях и издаваше звуци, които можеха да означават сама едно: „*Видях ги, тате!*“

„Дърти доносници — помисли си Мат. — Е, ще си поприказваме с вас.“

Тъкмо довърши мисълта си, когато в земята на пет сантиметра от протегнатата му ръка се заби копие. Атаката беше последвана от бесен вой. Мат пропълзя покрай копието и продължи нататък. Аруула беше някъде отляво на него. Извиваща от време на време глава, за да провери дали той е все още при нея.

Изведнъж над тях изсвистя залп от стрели. Мат притисна лице в калта и усети, че нещо удари в тока на десния му ботуш. Остана така и отправи гореща молитва към небето. Тъй като не усещаше никакви болки и вътрешността на ботуша не се затопли от изтичаща кръв, плъзна ръка надолу, грабна стрелата, измъкна я и я захвърли.

— Маддракс? — чу се гласът на Аруула. Тя можеше да е най-много на метър разстояние от него.

— Добре съм — отвърна той тихо.

— Аз също.

След две минути стигнаха до зида. Мат даде знак на Аруула, че не бива да говорят. Нямаше желание защитниците на вилата да го вземат за враг.

Аруула кимна. Кафявите ѝ очи, разбира се, питаха: „*Какво ще правим сега?*“

Тя имаше право. По странен начин в този момент Матю се сети за заглавията на две книги, които другарят Владимир Илич Ленин бе написал преди много векове: 1. „*Какво да се прави?*“ 2. „*Две крачки напред, една крачка назад*“.

Най-добре беше да не влизат в двора точно там, където защитниците се бяха разположили с пушките си.

„Значи около блока...“ Мат даде знак на Аруула и запълзя надясно покрай стената, плътно до земята. След около двайсет метра зидът правеше чупка и когато стигнаха там, чу над себе си приглушени гласове. Проклятие! Вероятно *навсякъде* около къщата бяха разположени постове.

Освен ако някоя от четирите страни на къщата е непристъпна.

Мат продължи нататък, докато стигна до следващата чупка на зида, задната стена на вилата. И тук имаше късмет: точно четирийсет сантиметра зад стената зееше пропаст, която по негова преценка беше дълбока поне четирийсет метра. Отдолу се простираше красива равнина, която граничише с близката девствена гора.

Мат го изби пот. Той спря.

Четирийсет метра беше дяволски дълбоко, ако човек носи авариен пакет на гърба си и ако може да се придвижа само пълзешком. За негова беда пътя му беше препечен още и от едно животно, което го измерваше с дебелите си, изпъкнали очи.

Мат остана така. Създанието имаше зашеметяваща прилика с охлюв и неприятно му напомни за чудовището под кървавата вила^[3] в Милано, но беше голямо колкото човешка подлакътница. Имаше белезникавосива окраска и беше декорирано с всякакви пипалца и брадавици.

— Разкарай се, плужек такъв — прошепна Мат и размаха дясната си ръка. — Освободи пътя, инак приятелството ни ще свърши зле.

За голямо негово съжаление плужекът слабо се впечатли от нервното му суetenе. Още по-зле: изглежда, сметна двукракото достойно за проучване. Докато Мат с нарастващ ужас се питаше какво да прави, ако не успее да прогони животинчето, плужекът с любопитните изпъкнали очи запълзя към него по една сребриста слузеста дира. Малко след това опипа с леденостудените си пипалца бузите му.

Мат се стресна. Докато изучаващите го пипалца се плъзгаха по лицето му, мислено изброя боговете, на които се молеха странстващите народи. Като Оргуудоо, демона на мрачната бездна, чийто ресор очевидно беше всичко отвратително, което пълзи, плъзга се или се извива като змия.

Проучването на плужека продължи три минути, тогава, види се, остана доволен. Промени курса си и бавно се плъзна надолу по стената на пропастта. Мат въздъхна.

— Аруула?

Никакъв отговор.

Накрая се осмели да обърне глава и да погледне зад себе си. Но Аруула я нямаше никаква.

Страшна уплаха го обзе. Дали не беше паднала? Не, той щеше да чуе.

Тогава откъм мъглата към него се втурна някаква сянка и когато вдигна глава, погледна втренчено в почернелите от слънцето лица на мъже с шлемове и доспехи, които се бяха спуснали по стената с помощта на завързани за глазените на краката им въжета. Трима от тях държаха като вързоп извиращата се в безмълвно отчаяние Аруула. Един ѝ запушваше устата.

Дулото на револвер, очевидно руско производство, беше насочен към главата на Мат.

— Нюсли? — попита стрелецът.

— Нюсли? — отвърна като echo Мат.

— Нюсли! — Изглежда, стрелецът беше убеден. Груби ръце сграбчиха Мат за задника и за яката, вдигнаха го във въздуха. След секунди лежеше на земята във вътрешния двор на вилата. Някой дръпна аварийния пакет от гърба му и го захвърли небрежно настрана. Другите мъже оставиха Аруула на земята.

— Честно казано, момчета, погрешно разбирайте нещата — Мат побърза да се застрахова. — Ние не сме от гуулите оттатък... — Сочеше към окрайнините на гората, откъдето отново прозвучаха пискливи заплахи и подигравателни викове.

Хората с шлемовете го вдигнаха грубо и му извиха ръцете зад гърба, но преди да успеят да го завържат, отнякъде прозвуча сигнал за тревога. Болшинството преследвачи с ругатни измъкнаха оръжията си

и покрай стената побързаха да отидат при челната страна. Останаха само двама мъже.

Мат не оставил никакъв шанс на двамата пазачи: първият получи в чатала си ритник, който го накара със стон да отхвъркне назад. Под брадичката на другия се стовари крошето на Мат, което го запрати в страната на сънищата. Преди улученият в чувствителното място да успее да си поеме дъх, за да нададе предупредителен вик, Аруула му нанесе десен свит удар, който също го приспа.

Секунди по-късно, заедно и без никой да ги види, побързаха да минат през обраслия парк, който обграждаше вилата. Между бодливите храсти, които растяха плътно до зидовете на къщата, намериха врата. Страницен вход, който водеше към избата. Запрепъваха се надолу по износено каменно стълбище и бързо минаха през — за голямо удивление на Мат — осветен с електрически лампи коридор. Още един паралел с Милано! Но този път зад всичко това *не можеше да стои Смайл!* Или...?

Малко след това стигнаха до сива желязна врата. Стоеше отворена. Зад нея се намираше помещение от около осем квадратни метра. На пода имаше кръгъл отвор, достатъчно голям, за да мине един човек. Капакът беше отворен. Отдолу нахлуваше към тях хладен въздух. Всичко изглеждаше чисто и сухо. На Мат му се стори, че дочува равномерно бръмчене. *Генератор?*

Някъде далеч зад тях кънтяха стомана в стомана. Чуваше се скърцане на ботуши по чакъла, пресипнал рев, участена стрелба с пушки и пистолети и болезнени викове. Гуулите очевидно не искаха да се откажат. Около вилата бушуваше битка с крайно неизвестен изход.

Ако си помислеше както следва, Мат нямаше кой знае какво желание да се намесва в тази работа. Първо трябваше да разкрие кои са добрите и кои — лошите.

— Надолу ли, Маддракс? — попита Аруула и посочи отворения люк.

— Всъщност по-добре е да не го правим — каза Мат. — Кой знае дали долу няма да попаднем в капан.

— Хей!

Мат и Аруула се стреснаха. От съседния на онзи коридор, по който бяха дошли, се показа главата на човек с шлем, който размахваше арбалет. Беше ги видял, обърна се и вдигна тревога.

Мат повдигна рамене.

— Но ние и нямаме друг избор.

— Ет фа кому фа — каза Аруула. — Нещата са такива, каквите
са.

Скочи първа в бездната.

[1] Звукоподражателно от буквите V (фай) и D (де): фадер — баща, татко (диал., швейц.) — Бел.прев. ↑

[2] Тук: свършекът на света. — Бел.прев. ↑

[3] Виж МАДДРАКС I, „Кървавата крепост“ — Бел.авт. ↑

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

БРУНО VI МЬОЦЛИ (2380 Г.)

Най-ожесточената битка за нашия храм започна, когато Гнепф Нюсли III, най-могъщият господар от Сивите кардинали, обяви паролата: „Долу Спящият крал! Няма никакъв крал с това име и неговите мръсни братя от ордена не могат да ни заповядват.“

Той насьска достойните рибари по Цюрихското езеро срещу нас, въоръжи ги с дълги, железни ножове и дебели боздугани и ги накара да тръгнат срещу нас с обещанието, че ще ги възнагради богато, ако успеят да прогонят Мъцли от свещената им земя. Но при храма на Спящия крал се сдобиха единствено с разкървавени носове, изпотрошени крака и големи дупки в главите. Тогава сред тях се надигна голям вой и жалби и те нарекоха Сивите кардинали племе на лъжци и се заклеха никога повече да не вдигат ръка срещу братството на бролианите.

Това така разядоса Сивите кардинали, че благодарение на богатството си довлякоха в страната от далечна Франца една орда, която се нарича „гули“ и е известна с това, че напълно безхарактерно плячкосва за всеки, който й обещае тълст кокал. Занапред почти не минаваше и седмица, през която да не ни се наложи да се брамим от коварните им нападения, а патроните ни така намаляха, че се решихме сами да леем куршумите.

Във връзка с това изпратихме облечени в брони хора, петдесет на брой, до Цюри, където пред Златната гробница на Сивите кардинали смазаха една мръсна орда на гулите, а на онези, които си отвореха мръсната уста, напълваха я с олово. Този подвиг на братята от нашия орден донесе много похвали от устата на баща ми, първосвещеника Гопфрид, който за съжаление, тъй като го мъчи подагра, в това време обилно се поти в леглото, така че аз, неговият

син Бруно Шести, кръстен на името на нашите мъдри предци, докладвам пред Спящия крал.

Откакто разбрахме, че дългоухите джуджета разбираят единствено грубия език на разбитите носове, възприехме нова тактика. Занапред лозунгът ни трябва да гласи: „Да покажем зъбите си.“ Покажете на сгантата, където и да се събира, че гвардията на Спящия крал не се страхува нито от хора, нито от зверове.

Мат не знаеше какво точно е очаквал.

Е, добре, в противоположност на другите обиталища от старото време, които видя на брега на езерото, вилата беше в първокласно състояние. Сега знаеше и причината за това: тя се поддържаше в ред от дисциплинирана секта, която се опираше на древни ритуали и обичаи.

Някога — ако казаното от Ахмаз беше вярно, преди повече от шестнайсет поколения — последователите на тази секта избрали тази сграда за своя главна квартира. Стоманените врати им дали основание да предполагат, че в дълбоките подземия се намира нещо, което по времето на строителството на вилите на по-богатите кръгове от обществото се среща под път и над път: „противоатомен“ бункер.

Не беше се изльгал. Онова, което успя да види в първото помещение, в което проникнаха, му подсказа достатъчно: пред него бяха наредени чак до тавана херметизирани в пластмаса кутии и сандъци. Според надписите съдържаха суха храна от всякакъв вид.

— Какво е това? — попита Аруула.

— Храна — обясни Мат.

Аруула въздъхна смяно. Никога не беше виждала толкова много храна накуп. В областта, от която идваше, от поколения наред бяха търпели оскъдица и най-вкусното, което въртяха на шиш на огъня, беше месото на мутиралите морски кончета.

В съседното помещение Мат се натъкна на няколко цистерни. Бяха големи колкото железопътни вагони и посредством дебели кабели бяха свързани с някакви уреди. Навсякъде жужеше и бръмчеше. Температурата беше около 21 градуса. Зад всяка врата, която отваряше,

осветлението се включващо автоматично. Беше смаян. Къде ли се намираше генераторът? Как така още функционираше? Какво разбираха обитателите на вилата от техника от XXI век? Как бяха стигнали до знанията, които бяха необходими за обслужването на всички тези съоръжения?

Отговора на този въпрос получи в следващото помещение, чиято дясна стена беше заета от един пълен и един празен оръжеен шкаф. По рафтовете до него се трупаха десетки сандъци с муниции за пушки и леки оръжия. В средата на помещението стърчеше огромният метален кожух на автономното електрозахранване, на чиято лицева страна, захваната за пет тънки метални грайфера, светеше голям трилитиев кристал. Енергиен източник, който е успял да издържи повече от пет века.

Мат се почеса по главата. Това беше просто непонятно. Погледът му се местеше по оборудването. Метално писалище, легко издраскано. Върху него — плосък еcran последно поколение, без клавиатура. Трябва да е от онези страхотно скъпи гласови компютри, които по негово време се използваха само по етажите на най-големите шефове.

На екрана нещо се движеше: пръстеновидна космическа станция и самотен астронавт в бял скафандр. Скрийнсейвър. Плоските екрани от 2012 г. вече не им вършеха работа, но някои хора ценяха подобни носталгични играчки.

Аруула се спря като омагьосана пред живата картина. Хвана се за главата, после обиколи около екрана, огледа плоския му гръб и след това отправи към Мат питащ поглед.

Как да ѝ обясни какво представлява екранът? Дори учената му бивша съпруга Лиз не разбираше как функционира компютърът. А Аруула не бе посещавала дори начално училище.

— Не е магия — каза той. — Това е машина, направена от хората.

— Вече съм виждала такова нещо!

— Какво? — Мат вдигна рязко глава.

— Миналата нощ. По време на *подслушването*. — Аруула посочи космическата станция. — Такива неща... Бъльваха огън. И тези малки човеци — тя посочи астронавта — също ги видях. Носеха пушки в ръцете си.

Мат се намръщи. Дали имаше вероятност да е видяла с шестото си чувство картина на скрийнсейвър? Та това беше невъзможно...!

Зад тях се усили непрекъснатият бутмеж. Мат се стресна. Дали гуулите бяха проникнали във вилата?

Минаха три секунди, докато разбере, че думкането не беше от изстрели. Някой бълскаше с тежък предмет по входа на бункера.

Мат бързо се върна при вратата и напрегнато се ослуша. Изглежда, изстрелите навън бяха замълкнали. Вече не чуваше бойни викове. Гвардията на Спящия крал навярно и този път беше показала на врага си къде му е мястото. И сега искаха да се заемат с натрапниците, които бяха нахълтали в тяхната светая светих.

— Маддракс! — извика внезапно Аруула. — Виж!

Тя стоеше пред матов леден блок. Той беше изправен в задната част на помещението и беше около три метра висок и един метър в диаметър. Протегнатата ръка на Аруула сочеше към него. Лицето ѝ изразяваше шок и ужас. Мат веднага побърза да отиде при нея, за да види каква е причината за уплахата ѝ.

Когато застана пред цилиндричния блок, реакциите му бяха като тези на Аруула. Защото не беше матово, а прозрачно, изпотено отвън стъкло. Зад него се различаваха размитите контури на човек със затворени очи. Беше около четирийсетгодишен, плещив и цялата му физиономия приличаше на гравюрата върху намерения в степта шлем, както и на немного отдалечената оттук статуя.

— Спящият крал — рече тихо Мат.

Аруула го погледна объркано.

— Защо не се събуди?

Мат се огледа. Едва сега разбра, че цилиндърът, в който почиващия спящият, посредством всевъзможни кабели беше свързан с автономния енергоизточник.

Криогенна система? Още по време на детството си беше чувал, че има педанти, които разработват машини, с които може да се замразяват хора, та по-късно отново да се съживят — може би тогава, когато смъртоносната болест, от която страдат, стане лечима. От пресата непрекъснато се разпространяваха слухове, че този или онзи изобретател уж успял да построи такава машина. Но той вземаше тези съобщения на пресата толкова малко на сериозно, колкото и ежегодно

разпространяваната новина за откриването на планета зад орбитата на Плутон.

Лицето на спящия беше бледо. Около устните му играеше тайнствена усмивка. Но ни най-малко не изглеждаше мъртъв.

— Защо не се събужда? — повтори Аруула.

— Спи много дълбоко, Аруула... — Намръщен, Мат обиколи стъкления контейнер. В главата му препускаха мисли. Кой беше човекът? Как така е оцелял през вековете след катастрофата?

Наведе се, избърса част от изпотеното стъкло и разгледа лицето във всичките му подробности. Не беше лесно да си представиш как е изглеждал човекът с отворени очи и със здрав тен на кожата. Но все пак му се стори някак си познат.

И когато отвън гвардията на Спящия крал в отчаянието си премина в ужасен рев и скърцане, което можеше да означава единствено, че пожелават на проклетите натрапници да ги тръшне бубонната чума, Мат най-сетне се досети.

Клод де БROLI! Ексцентричният канадски милиардер! Знаеше го от телевизията и пресата. Бе станал известен малко след началото на новото хилядолетие, защото бе подвеждан от налудничавите планове на многобройни шарлатани. Бе вложил част от наследеното си богатство в утопични проекти като „автомати за четене на мисли“, „винаги готовата заекс жена андроид“ и най-нечуваната глупост — „двигатели за междузвездни кораби“ и винаги бе претърпявал неуспех.

Но очевидно Де БROLI поне веднъж в живота си е проявил верен нюх. В подножието на цилиндъра беше написано с релефни месингови букви:

ОТО ФОРТЕНСКИ

КРИОГЕННА СИСТЕМА 1

Изобретателят Фортенски, доколкото беше известно на Мат, бе свършил в лудницата. Очевидно преди това е продал прототипа на машината си за замразяване на Де БROLI.

— Можеш ли да го събудиш? — попита Аруула.

Мат се стресна.

— Какво? — Погледна я. — Не знам. Защо пък трябва да мога?

— Спящият крал — каза Аруула с обезоръжаваща логика — има власт над поданиците си и може да ги накара да ни пуснат да си идем.

— Идеята не е лоша. — „*Ами ако е отдавна мъртъв* — помисли си Мат. — *Ако криогенният контейнер на Фортенски предпазва единствено тялото от разтление?* Да приемем, че *го размразя и той се разтече като органична гniloch...* как ще обясня това на апостолите му?“

От друга страна, теорията на Аруула не биваше да се отхвърля. Макар че тук имаха преголямо изобилие от храна и помещенията предлагаха известен лукс, духът му нямаше стремеж да прекара остатъка от дните си в приятно затоплена изба. Ако Де БROLИ беше още жив, щеше да им помогне. Той познаваше местните дадености и беше почитан от защитниците на дома като бог.

Мат стисна устни и се приближи до екрана. Протегна дясната си ръка и почука по матовия екран. Скрийнсейвърът изчезна и някакъв хъхреш глас, който звучеше като че ли собственикът му пуши по сто и двайсет цигари на ден, каза: „Тук е «таткото». Моля идентифицирайте се.“

Таткото ли?

Разтревожена от внезапно раздалия се глас, Аруула незабавно зае бойна поза и протегна ръката с меча. Мат й даде знак с ръка, че няма от какво да се страхува. После каза:

— Тук е командир Матю Дракс от ВВС на САЩ.

— Добре дошъл, командир Матю Дракс от ВВС на САЩ — изхърка гробовният глас на „таткото“. — Какво мога да направя за Вас?

— Необходима ми е информация — каза Мат. — Първо, откога мистър Де БROLИ почива в криокамерата?

— От 8 февруари 2012 г. — отвърна „таткото“.

„Ax! — помисли си Мат. — Значи той е започнал зимния си сън в деня на катастрофата.“

— Какви са командите относно неговата реанимация? — попита високо.

— Искаше да бъде размразен точно след сто години — гласеше информацията на „таткото“.

— Защо това не е станало?

— Беше взето друго решение.

— От кого?

За части от секундата на екрана светна стилизиран пясъчен часовник, когато компютърът търсеше съответната информация.

— Бруно Мъоцли Първи.

— Кой е Бруно Мъоцли Първи?

— Бруно Мъоцли, роден на...

— Благодаря, достатъчно — прекъсна го Мат. — Кога е взел новото решение?

— През декември 2111 г.

— Три месеца преди срока? Защо?

Пясъчният часовник отново светна.

— През 2111 г. цареше особено студена зима — каза „таткото“.

— Бруно Мъоцли и близките му бяха обсадени от войската на рода Нюсли. Не можеха да напуснат храма, за да набавят дърва за отопление. И тъй като температурите бяха значително под нулата, той реши да не събужда мистър Де БROLI.

— Разбирам — рече Мат. — А защо не го е размразил, когато положението се е подобрило?

— Вече не беше в състояние да го направи — каза гъгнешо „таткото“. — За съжаление малко след това беше убит, без да успее да инструктира наследниците си.

— Защо по-късно никой не е отменил промяната?

— Никой не знаеше за това — каза „таткото“.

— *Tu* си знаел.

— Никой не ме е питал.

Мат се хвани за главата. Размисли.

— Следващият въпрос: Разрешено ли ми е да отменя командите на Бруно Мъоцли?

— Това е възможно — каза „таткото“.

— Тогава ги отменям и нареждам мистър Де БROLI незабавно да бъде реанимиран.

— На Вашите заповеди, командире.

В черния сандък на Де БROLИ нещо изпуква. Аруула се обърна към него с обнажен меч в ръка. Тогава започна едно голямо бръмчене и клопане.

— Колко време ще продължи процесът на размразяване? — попита Мат.

— От този момент два часа и шестнайст минути.

— Чудесно — рече Мат, хвърли още един поглед към Де БROLИ и после отново се обърна към компютъра. — Какво още можеш да mi съобщи за Бруно Мъоцли и неговия род?

— Мога да vi пусна виртуалния дневник на Мъоцли — отвърна компютърът. — Да го направя ли?

— Моля за това — каза Мат. После седна върху един сандък, който съгласно надписа съдържаше бюст на Моцарт, и концентрира погледа си в екрана.

КОМПЮТЪРЕН ДНЕВНИК:

РУЕДИ МЪОЦЛИ (2510 Г.)

След края на ледниковия период борбата за надмощие в кантон Цюри бушува с още по-голямо, никога невиждано досега ожесточение. Нашите противници, Сивите кардинали от Златната гробница, упорито настояват, че храмът на Спящия крал по право им принадлежал и не престават с опитите си с помощта на платени от тях войски от чужди страни да реализират претенциите си.

Както узнах, те се позовават на документ, който гласял, че на тях като повереници на така наречената финансова служба преди седемнайсет поколения им била възложена задачата да инкасират от собственика на храма сумата от така наречените 250 000 франка. Тъй като не ги получили, били задължени да конфискуват храма като

насрещна услуга, плюс така наречените лихви на сума „20 милиона франка“.

Тъй като нито аз, нито някой друг знае какво е това „франкове“ и никой няма представа какво може да е това „финансова служба“, трябва да предполагаме, че дългият период на застудяване е причината за силното умопомрачение, в което са изпаднали хората от фамилията Нюсли.

Че искат от нас да предадем всичките намиращи се в храма на Спящия крал съкровища, се върши от чиста завист. Следователно документът на така наречената финансова служба може да бъде само коварна измислица, с цел да ни изместят от властта.

Междувременно Сивите кардинали все по-често преминават към изтребване на братята ни с помощта на военна сила от Франца. От това заключавам, че в края на краишата искат да ни унищожат. От известно време на дневен ред са кървавите нападения над наши патрули и търговски експедиции...

Когато хъхрещият глас на „тейкото“ замъкна, на Мат му се замая главата.

Макар че не му беше лесно да смели информацията, която се изля като дъжд върху него, отчасти обърканото празнословие на представителите на ордена от последните векове поне по принцип го осветли какво е ставало на това място след катастрофата.

Бруно Мъцли Първи, основателят на ордена, бе измислил мита за Спящия крал, за да създаде на фамилията си цел, която може да бъде постигната единствено със силно чувство за съпринадлежност. За да се предотврати изпадането на потомците му във варварство като у алпийските орди, бе ги накарал да мислят за освобождаване от студената долина на смъртта и да се стремят към прекрасните времена, които уж щели да настъпят, когато Спящият крал отвори очи.

Все пак планът му се оказал разумен: в большинството си гвардията на Спящия крал оцеляла незасегната от ледниковата епоха. Тя преоткрила старите занаяти като ковачеството и леенето на куршуми и израснала като общност, която може да се грижи за себе си. В хода на поколенията неговият род използвал пестеливо съкровищата на Де БROLИ и изградили солидна устойчивост, за да се справя с враговете си.

Осмиваните или ненавижданите групировки най-често се сплотяват още повече. Голямо предимство за просъществуването на фамилията Мъоцли било, че и най-върлите им врагове, Сивите кардинали, успели да се задържат на крака. В лицето на Нюсли израснала конкуренция, с която да имат търкания. Постоянните конфликти довели до повишена бдителност и духовна и физическа активност.

Ако не ги е имало Сивите кардинали, щяло е да се наложи да бъдат измислени.

Кррръц!

Мат се сепна. Аруула, която по време на дългата реч на „тейкото“ седеше на пода с положена на присвитите си колене глава, за да подслушва, вдигна очи.

Мат пристъпи до криогенния контейнер на Ото Фортенски. Във вътрешността му нещо потрепваше.

Внезапно Клод де БROLИ отвори очи и го загледа втренчено със светлосините си зеници.

— *Бинго!* — каза тихо Мат. — Събуди се.

Аруула скочи на крака и застана до него. И тя ококори очи като Де БROLИ, който също я забеляза. Устните му се разтеглиха в поширова, но, както Мат я намери, също и по-глупава усмивка. Тогава нещо отново щракна и черният капак на криогенния контейнер бавно се отвори и разкри фигурата на стоящия в него гол мъж. Безбройните кабели и проводници, завършващи като дълги, но тънки като косъм инжекционни игли, които го свързваха с апаратурата, се опънаха и съмкнаха от тялото му. Раните дори не кървяха.

Тялото на Де БROLИ трепереше като при треска. Нормалните реакции при реанимация — или погрешна функция.

Вероятно първото, както Мат констатира с облекчение, когато след няколко минути разголеното тяло отново се успокои. През това

време очите на Де БROLИ не се затвориха нито за миг и все още изучаващо наблюдаваха варварката АРУУЛА. Устата му се мъчеше да произнесе някаква дума, но той едва след няколко опита успя да овладее лицевата си мускулатура.

— Възхитително... — Де БROLИ примигваше към АРУУЛА и МАТ забеляза с неприятно удивление как и друга една част от тялото му, доста по-надолу, се събуди за живот и започна видимо да се втвърдява. Е, мъжът от векове не беше виждал жена...

В чекмедже под извяяното според формите на тялото корито, в което беше стоял Де БROLИ, видя черна униформа. Пресегна се и я подаде на мъжа от контейнера, който я пое с все още несръчни движения. Засега поне изглеждаше, че забелязва и МАТЮ ДРАКС.

— МиСТЪР Де БROLИ? — попита МАТ.

— Кой ще... сте вие? — изграчи Де БROLИ и тромаво прехвърли краката си през ръба на студения си саркофаг. Протягаشه се и се прозяваше преизобилно. — Нима стоте години вече са минали? Струва ми се, като че ли съм заспал току-що. Коя година сме?

— Не мога да кажа точно — рече МАТ, на когото едва в същия момент му хрумна, че би могъл да попита компютъра за актуалната дата.

— Какво, американец ли сте? — попита Де БROLИ, влезе в черния комбинезон, който покриваше дори краката му с вградени в дрехата обувки и впи погледа си отново в представителните форми на АРУУЛА. — Красиво е облечена приятелката ви. Това ли е най-новата мода? — Огледа се. — От пресата ли сте? Как ме открихте?

— Това е АРУУЛА, аз се казвам МАТЮ ДРАКС — рече МАТ и се покашля. — Беше чиста случайност, че ви намерихме, мистър Де БROLИ. За съжаление трябва да ви кажа, че не всичко е протекло според плана. Вие — кхъ — би трябвало да седнете.

Милиардерът, изглежда, изобщо не го слушаше. Сочеше към вратата на бункера, зад която отново се дочуваха крясъците на братята от ордена, които правеха всичко възможно да я разбият.

— Какво означава този шум отвън?

— Отвън тълпа ревящи дервиши се опитват да отворят вратата към бункера — осведоми го МАТ.

— Възхитително. — Де БROLИ се хвана за главата. Изглеждаше объркан.

— Боя се, че планираните сто година са станали с няколко века повече, сър — продължи Мат. — И се питам дали познавате този свят навън...

— Няма да е толкова зле, стари приятелю — прекъсна го Де БROLИ. — Как казахте, че е името ви?

— Мат Дракс.

— Странно име. — Де БROLИ глупаво се изкиска. Хвърли един поглед към компютърния екран, който отново показваше скрийнсейвъра. Тогава се обърна отново към изхода. — Очевидно днешната преса е още по-свирепа, отколкото по мое време.

— Не са журналисти, мистър Де БROLИ.

Де БROLИ не реагира на думите му. Мат го споходи смътното предчувствие за нещо ужасно. Да приемем, че дълбоко замразеният мозък е пострадал в хода на многото години? Ами ако криогенната система на Ото Фортенски не е функционирала така безупречно, както са го убедили тестовете с мишките?

— Помните ли Ото Фортенски, сър?

— Ото Фортенски ли? — Де БROLИ си придале замислен вид. — Ах, Ото Фортенски! Естествено! Той беше командащият адмирал на космическите флотилии в последната битка срещу фрогоите в съзвездието Орион!

Мат го погледна втренчено. *Какво?*

— Не е ли така? — Де БROLИ направи сърдечно съкрушенна физиономия. — Сигурно веднага ще се сетя, мистър Макс... — Но не си направи труда. Вместо това огледа пълния с огнестрелни оръжия шкаф до стената и безгрижно си заподсвирква.

Аруула хвърли въпросителен поглед към Мат.

По челото на Мат се появиха едри като перли капки пот.

— Мистър Де БROLИ — започна той, за да обясни поне като встъпление на седящия срещу него човек сериозността на положението, — за съжаление трябва да ви кажа, че сме в опасност... В голяма опасност...

— Глупости — каза Де БROLИ. — Ще се справя с хиените от пресата! Още по време на студентските ми години ме наричаха „изключително нахалният Клод“. — Погледна Мат и Аруула и като че ли за пръв път ги забеляза истински. — Как изглеждате, войнико? Трябва да поддържате дрехите си, хм?! — Обърна глава към Аруула.

— А вие, лейди? — прошепна той. — С тези парциали по-скоро сте за някакъв филм за Конан, отколкото за моята лаборатория!

Междувременно английският на Аруула беше достатъчно добър, за да следи думите на Де БROLИ. Макар и да не знаеше кой е този „Конан“, агресивният тон на Де БROLИ я накара инстинктивно да се хване за меча в ножницата на гърба си.

Преди Мат да изясни ситуацията, Де БROLИ се отдръпна назад и изкрештя:

— Какво искате?! Ако ме заплашва някаква опасност, то тя идва от вас!

— Мистър Де БROLИ — каза меко Мат. — Успокойте се! Ние сме на ваша страна...

— *Не сте!* — изкрештя Де БROLИ.

— Напротив, естествено, че сме на ваша страна — отвърна Мат.

— *Не сте!* — изкрештя Де БROLИ.

Мат въздъхна.

— Слушайте, тези игрички няма да ни отведат надалеч. Навън дебне побесняла орда. Можете да помогнете на нас и на самия себе си да отървем кожите. За хората отвън сте крал или свояго рода бог.

— Крал ли? — попита Де БROLИ. — Бог? — Представлението му хареса, Мат го видя по очите му. Веднага съжали, че е споменал новия статус на Де БROLИ.

— Е, бог е малко пресилено — каза той съобразявайки — и, за съжаление, по-малко убедително.

С понакуцване и на гигантски скокове Де БROLИ мина през помещението, стигна до вратата и коридора с наредените сандъци и отвори входната врата на бункера, така че първите му шестима последователи се стовариха буквално под носа му.

Мат и Аруула, които след първата секунда на ужас го бяха последвали с обнажен меч и вдигната „Берета“, стояха два метра зад него, което направи много лошо впечатление на останалите шестима мъже с шлемове, които със зейнала уста се опулиха в своя крал и идол.

Когато Мат отвори очи, болката го налегна немилостиво. Ръката му инстинктивно посегна към черепа му, но необмисленото движение само го накара по-силно да изстене. Беше му отвратително зле. Зад дясното му ухо го мъчеше пареща болка.

— *Комдо?* — Аруула беше приклекнала до него.

— Отвратително — отвърна Мат. Тогава отново си спомни всичко: налиташите към тях гвардейци, юмруците им, здравата тояга, която с тръсък се стовари върху бедната му глава. Беше загубил „Беретата“! Трябва да се е пълзнала между кашоните и сандъците. Спомни си злорадото хихикане на Де БROLИ и светкавично приближаващия се каменен под. И когато лежеше безпомощен долу, коравият ботуш на един бролианец третираше главата му като футболна топка.

Мат се огледа. Беше тъмно. През тесен прозорец навлизаше бледа светлина. Простена отново. Прозорецът беше с решетка. *E, чудесно...* Съзря късче тъмно небе и много светли точки, за които предположи, че са звезди.

— Къде сме?

— Високо горе — каза само Аруула.

Мат внимателно приседна и се огледа наоколо. Бяха ги затворили, но за щастие не в някаква спарена изба. Помещението беше без мебели, стените — голи, вратата — от твърдо, кафяво дърво. Изглеждаше доста нова, навярно е била направена през последните десетилетия. Дръжките и бравата изглеждаха примитивни, като че ли несръчна ръка се е опитвала да ги копира от някакъв стар образец. Вероятно механизъмът можеше да се отвори с извит фуркет. Но Аруула носеше синьочерната си коса отпусната и фуркетите в тези времена бяха рядкост като бидетата.

Варварката помогна на Мат да се изправи на крака. Той се домъкна до прозореца и погледна навън.

Намираха се в стая на кула в лявата страна на фасадата на вилата. Мат хвърли поглед към простирация се отдолу терен и откри бързо пробягващи сенки, които охраняваха района зад стената. В покрайнините на гората, където се бяха окопали гуулите, засега нищо не се помръдваше. Предположи, че са се оттеглили, за да близнат раните си и да погребат мъртвите си — в случай че не са ги излапали.

Наблюдава околността доста време, но обсаждащите не се помръдваха. Дали наистина се бяха оттеглили?

Мат се питаше как Де БROLИ се справя с напълно неочекваната за него ситуация. Дали въобще можеше да се разбере с братята от ордена? На самия Mat след катастрофата на самолета му беше необходимо известно време, за да почне да разбира странния диалект на ордата, в чиито редици срещна Аруула. Вероятно благодарение само на нейните телепатични възможности днес не се чувстваше като непалец сред финландци. Беше го научила на езика на странстващите народи.

Езикът на живеещите около езерото суицани му напомняше някакъв надут немски, произнасян с леко възпалено гърло. После му хрумна, че макар и канадец, Де БROLИ беше роден във френскоговорящата част на Швейцария. Наред с холандците и скандинавците и швейцарците бяха известни с това, че владеят средно по три-четири езика. Вероятно разбираше доста добре местния диалект.

Mat опипа джобовете си. Бяха го претарали основно. От снаряжението му не беше останало нищо.

— Набутани сме в кучешки задник.

Аруула го изгледа недоумяващо. Трудно разбираше цинизмите.

— Типовете не са тези, за които ги смятah — рече Mat. — А на Де БROLИ вероятно му хлопа някоя дъска.

— Дъска ли? — попита тя.

Mat направи съответното движение с ръка пред челото си.

Аруула се усмихна.

— С болна глава?

Mat кимна.

Отвън нещо се бълсна във вратата.

Mat и Аруула се обърнаха уплашено и със стиснати юмруци застанаха до прозореца. Пред вратата застъргаха ботуши. После в бравата беше пъхнат и завъртян ключ. Вратата се отвори със скърцане. В коридора се показаха две сенки с шлемове. Отстъпиха настрани и изблъскаха в помещението малка фигура с голям поднос.

Когато Mat и Аруула видяха посетителя си, размениха слисани погледи. Беше висок само около осемдесет сантиметра, имаше уши като на прилеп и чушка, с която джуджето Дългоноско би се гордяло.

Гномът беше сбръчкан като стогодишен старец, но сивите му, хвърлящи лукави отблъсъци очи бяха по-скоро на петнайсетгодишен.

Мъжете с шлемовете току-що бяха затворили вратата зад гнома, когато той оставил подноса на пода, обърна се, постави ръце зад гигантските си локатори и им се изплези. Изглежда, не изпитваше особен респект към братята от ордена. Това си наблюдение Мат отчете засега в графата „*положителни*“.

— Добре дошли в храма на бролианите — каза гномът на гърления диалект на суицаните и се обърна към тях. — Имате честта да се запознаете със Зеп Нюсли, Първият шпионин на славните Сиви кардинали от Цюри. — Зеп се изпъчи с разкрачени нозе пред тях, подпря ръце на хълбоци, така че черната му наметка се набра, изду и преметна върху птичите му гърди. — А кои сте вие?

— Наричат ме Маддракс — каза Мат.

— Аз съм Аруула.

Зеп първо разгледа основно Мат, после се обърна към спътницата му. Погледът му пробяга общо по всичките й закръглености и се спря по-специално на великолепните ѝ гърди. Онова, което видя, изглежда, му хареса.

— Откъде идвate? — попита. — Никога не съм вивиждал.

— От Южната земя — каза Мат за по-кратко. Този чешит вероятно не би могъл да проумее истината. — Какво възнамеряват да правят с нас бролианите? И какво правиш ти тук?

— Пленник съм като вас — отвърна Зеп. Пристъпи до прозореца, изправи се на пръсти в ботушите си от дивечова кожа с обърнати кончови и притисна чушката си в долния ръб на стъклото. — Спипаха ме преди няколко дни по време на акция, за която поради служебни и семейни съображения не бих искал да ви давам информация. — Че го бяха спипали по време на опит за кражба, би могъл да признае, но се страхуваше от по-нататъшните въпроси на съкилийниците си, защото в такъв случай щеше да се наложи да говори за мистериозната болест, която го караше да краде.

Той се обърна.

— Естествено, за хитър шпионин като мен би било лесно да се измъкне оттук. Но къде да ида?

— Може би при твоя народ? — попита Аруула.

Лицето на Зеп помръкна. Изглеждаше като че ли това едва ли е възможно поради лични причини.

— Макар че в тази представа има нещо примамливо — каза той, — по причини, върху които, за съжаление, не мога да се разпростирам нашироко, напоследък копнея за широкия свят. — Посегна към невидимо джобче под наметката си и измъкна три малки, черни пури и запалка. Едно от „белодробните торпеда“ стисна между устните си, другите поднесе на Мат и Аруула. Аруула отказал учтиво, а и Мат беше отказал пущенето още преди години. Така беше добре, в този свят автоматите за цигари бяха рядкост.

Зеп щракна запалката — беше „Зипо“, „*Made in Hongkong*“.

— Откъде имаш тази запалка? — попита Мат.

Зеп се изчерви.

— Бълвача на огън ли имаш предвид?

Мат кимна.

— Намерих го — каза Зеп и още повече се изчерви. Беше слаб лъжец. Личеше му на върха на чушката, че е откраднал „Зипо“-то. А когато след първото вдишване на дима се закашля, Мат разбра, че не е свикнал с пущенето. Вероятно е задигнал също и пурите.

Седнаха на пода и се заеха с подноса. Неопределен месна каша и канавода. Аруула и Мат стиснаха зъби и се нахвърлиха върху яденето. Гладът ги подтикваше да го правят. Бездънните джобове на Зеп избълваха малки торбички с подправки, така че успяха поне да припадат на обяда си малко финес.

Когато свършиха, облегнаха се с гръб към стената и размислиха за положението си. Зеп им обясни някои неща, които Мат беше узнал отгоре-отгоре от „таткото“.

— От безброй поколения — заразказва Зеп — родовете Нюсли и Мъоцли са скарани. Причината за непрестанния спор е в това, че ние, Нюсли, от векове се мъчим да наложим полагащото ни се по закон право. Притежаваме документ, който удостоверява, че храмът на Спящия крал ни принадлежи.

— Какво? — изпълзна се от устата на Мат.

— Малко преди Кристофлуу — продължи Зеп — някакъв си господин финансова служба възложил на високоуважавания ми праотец Харпо Първи да конфискува имуществото на един господин, който му дължал 250 000 така наречени франка. За съжаление името на

господина вече не ни е известно, тъй като мишките са нагризали хартията...

Мат спонтанно предположи, че Де БROLИ е бил човекът, който е дължал на финансата служба 250 000 франка.

— Харпо Първи трябвало да управлява имуществото, докато безименният господин изпълни задълженията си. И до днес родът ни се стреми към изпълнението на това поръчение. — Удари се по гърдите. — Ние, Нюсли, сме известни именно с това, че гледаме сериозно на дълга си.

Мат кимна безмълвно. Замая му се главата. Не можеше да бъде истина. Що за човек е бил този Харпо Нюсли? Синдик? Адвокат? Или още по-лошо: банкер?

— Мъоцли, напротив — каза Зеп и удари с юмрук в лявата си шепа, — са на мнение, че правото на един крал стои по-високо от това на всички останали!

— Наистина ли? — попита Мат.

Зеп кимна.

— Но нашите историци отдавна са доказали, че кралете са чиста измислица. Никога не ги е имало, съществуват само в приказките, които бабите разказват на внуките си преди да заспят. — Мимицата му беше олицетворение на възмущението. — Дори и нистина да имаше крале, нещо което многоуважаемият ми чичо Гнепф Десети, настоящият глава на рода ни, категорично оспорва, те не могат просто ей така да отметат *писмено потвърдени права!* — Зеп хвърли искрящ поглед към Мат и Аруула. — Какво ще кажете по въпроса?

— Какво е това *писмено потвърдени права?* — попита Аруула.

— Аруула е от народа на Тринайсетте острова — побърза да каже Мат. — Не познава тухашните обичаи. — Покашля се. — Аз, напротив, намирам...

— Ти идваш от царството на Тринайсетте острова? — Зеп се наведе заинтересован напред. — Значи знаеш къде се намира? — Очичките му светнаха. — Отдавнашна моя мечта е да отида там, защото слънцето винаги грее и яденето расте по дърветата. Особено сега, след като аз... — Цапна се с ръка по устата и се покашля смутено, сякаш се беше хванал, че е издрънкал някаква тайна. — Можеш ли да ми кажеш как да стигна дотам?

Аруула кимна, макар че Мат знаеше добре, че тя няма и най-малка представа, защото още като малко дете е била отвлечена от царството на Тринайсетте острова.

А че тя разбираше нещо и от сделки, пролича незабавно.

— При условие, че помогнеш да се измъкнем.

Зеп понечи да каже нещо, но беше прекъснат. Вратата шумно се отвори. Мъжете с шлемовете се върнаха обратно, посочиха подноса и изръмжаха на Зеп да се разкара. Зеп се подчини на силата, махна с ръка на новите си приятели и напусна помещението.

Няколко минути по-късно вратата отново се отвори. Зеп застана на рамката ѝ и размаха ключ.

— Елате с мен... — каза той тихо и им махна с ръка.

Колкото и стъписани да бяха Мат и Аруула, не чакаха да им се казва втори път. Бързо последваха гнома в коридора. Когато стигнаха до едно стълбище, изчерьвявайки се, Зеп, сякаш се оправдаваше, каза:

— Пазачът изгуби ключа. Аз само го вдигнах.

След три крачки Мат видя как на минаване покрай друга врата измъкна ключа от нея и същият светковично изчезна под наметката му. При стълбището открадна свещ от декоративен свещник. Самия свещник пренебрегна, вероятно защото беше завинтен. На Мат постепенно му стана ясно в какво са спипали шпионина на Сивите кардинали. Той си беше отярен крадъльо. Че бролианите не му бяха направили ушите още по-дълги, показваше, че поне не са изроди.

„От друга страна — помисли си той, когато погледът му попадна върху локаторите на Зеп, — не знам как са изглеждали ушите му, преди да влезе тук...“

Мат вече не беше съвсем сигурен дали гномът наистина работи за Сивите кардинали. Евентуално можеше да е само един патологичен крадец и лъжъло. Но в момента нямаха друг избор. Трябваше да се доверят на Зеп Нюсли.

— Имайте ми доверие — каза Зеп, сякаш беше прочел мислите на Мат, когато един етаж по-надолу се притиснаха до една ниша. Шум от енергични стъпки достигна до ушите им. — Ще ви измъкна оттук. И тогава Аруула ще ми каже как да намеря царството на Тринайсетте острова...

Крачките се приближаваха отдолу. Неколцина мъже трополеха нагоре по стълбището. Мат чуваше дрънченето и звъненето на метал.

Погледът на Зеп блуждаеше от врата към врата. Мат започна да се поти.

— Натам... — Зеп дръпна крачола на Мат и се втурна към отсрещната страна на коридора. — Там сме на сигурно място.

Мат отвори рязко вратата и безшумно се вмъкна в помещението. Аруула го следваше по петите — и спря като вкаменена.

Зад тях стъпките завиха около ъгъла.

Като малко момче Мат често се питаше как ли живее един крал. За съжаление в родния му град Ривърсайд нямаше крале.

Във всеки случай у Клод де БROLИ нямаше нищо кралско. Нищо че полагаше големи усилия с помощта на общита в хермелинова кожа мантия, шестовърха корона върху квадратния си череп и ябълка в ръката да изглежда като такъв.

Тържественото му шествие толкова много намирисваше на бездарна комедия, че Мат с мъка сдържаше смеха си.

Всъщност за смях нямаше и никакво основание, защото до краля стояха трима господа в тъмни раса и с каменни физиономии наблюдаваха бегълците. Отляво и отдясно на Мат, Аруула и Зеп се наредиха пет-шестима мъже с пистолети, с шлемове и доспехи като преторианците на Цезар. Мат почти не се осмеляваше да се обърне. Бягството беше по-скоро безсмислено. За миг щяха да ги направят на решето.

— Какво означава дръзкото хилене на лицето му? — попита сърдито Де БROLИ. Отхапа от ябълката и заканително посочи с пръст командир Дракс. — Не знае ли кой стои пред него?

Мат го гледаше втренчено. Нищо не му хрумваше.

— Той е пред Клаудиус Първи — каза Де БROLИ високомерно, — божественият император на всички известни светове.

— На колени, кучи, га хортуваш с краля — каза гърлен глас зад Мат.

Нямаше съмнение, продължилото с векове преохлажддане беше увредило царствения мозък на Негово Величество. Макар и съвсем буден, сега Спящият крал беше напълно изкуфял.

Само небето знаеше какви са плановете му...

„Този път поне да ме бяха удряли на друго място“ — помисли си Мат, когато отново дойде на себе си. В главата му сякаш се извършваха усилни пътностроителни работи. Всички кокали го боляха.

Когато отвори очи, утрото сивееше. Отново беше в стаята в кулата. Когато погледът му попадна върху прозореца, съзря Аруула. Държеше Зеп Нюсли на раменете си. Гномът наблюдаваше от прозореца и коментираше с тих глас нещо, което виждаше там.

— Айайай — измърмори той, — тези не изглеждат никак добре... Виж онзи...

Мат с мъка се надигна. Когато застана на краката си, силно му се зави свят. Отвън нахлуваше в ушите му някакво бърене. Освен това чуваше множество стъпки на ботуши. Звучаха по-скоро като грохнали и пострадали, отколкото напети.

Когато стигна до прозореца и с охкане се подпра на перваза до Аруула, съгледа около двайсетина омаломощени братя на ордена, които се олюяваха от гората към храма. И дума не можеше да става за стройна маршова колона. Повечето воини изглеждаха, сякаш се бяха счепкали с тараци. Шлемовете им бяха очукани, железните ризници — с кървави петна и разцепени от саблени удари. Мнозина от тях държаха в ръцете си изкривени или счупени мечове. Целият боен отряд създаваше впечатлението, че е оставил зад себе си голямо военно фиаско. В утринния сумрак погледът на Мат попадна върху куцукащите фигури с разкървавени носове, подути очи и беззъби уста.

Божественият император на всички известни светове, който вървеше начело на разнебитената си войска, залитаše както при въздействието на 4,8 промила алкохол. Плешивият му, осеян с петна като от изгорено череп създаваше впечатлението, че е влязъл в съприкосновение с на смолена факла. Двама първосвещеници, чиито раса се бяха превърнали в дрипи, го подпираха, макар че и сами едва се държаха на краката си. Славната войска на Клаудиус Първи изглеждаше, сякаш беше преживяла своето Ватерло.

Зеп се кискаше злорадо.

— Какво е станало? — попита Мат с мъка, докато на всяка сричка през главата му минаваше пареща болка. — Да не би гуулите да са нападнали отново?

— О, не — рече Зеп. Разказа, че след полунощ новосъбудилият се крал потеглил начело на войската си към Цюри, без съмнение, за да

прогони гуулите и да разреши в своя полза древната вражда, за която са му разказали първосвещениците. Очевидно въпреки превъзходството във въоръжението на хората му се е върнал с разкървавен нос.

— Как е възможно това? — попита Мат.

Зеп отново се изкиска.

— Когато си дребен на ръст и искаш да оцелееш, не бива да си глупав — рече той. — Освен това — той се ухили — ние, Нюсли, сме доста състоятелни. — Покашля се. — Наистина, говори се, че богатството не прави человека щастлив, но това, естествено, е лъжа! Поговорката сме си я измислили ние, богатите, за да не ни завиждат бедните.

— Да — каза Мат. — По-добре е да си богат и здрав, отколкото беден и болен.

— Точно така — рече Зеп. — Благодарение на нашето богатство можем да си наемем действена помощ, за да пазим нашата Златна гробница.

Мат ококори очи.

— Златната гробница ли?

— Нашата главна квартира — каза Зеп гордо. — Непревземаема е, защото има железни врати, които са дебели пет лакти.

— Значи ли това, че гадните мършояди от степта работят за Сивите кардинали? — попита ужасена Аруула и свали Зеп на пода.

— Псст, пссст — изсьска гномът. Постави пръст на устните си и се огледа, сякаш се страхуваше, че могат да ги подслушват. — Да приемем — продължи той, — че имат доста ненасiten трапезен нрав... Но кои сме ние, че да се надигаме против обичаите на чужди народи? Вудан с божествената си сила не е ли създал гуула така, както и кръвожадния тарак и слузестия охлюв? Не изпитва ли и гуулът болка, когато го ударят? Не кърви ли и той, когато го прободат?

— Е, да... — каза Мат.

— Нюсли са дребни на ръст и слаби — продължи Зеп. — Мъоцли и техният крал, напротив, са едри и силни и имат дълги огнебълвачки. Ако Нюсли искат да оцелеят, не бива много-много да се интересуват дали участниците в техните чуждестранни легиони си измиват добре ръцете преди хранене. — Зеп погледна чистосърдечно Мат и Аруула. — Златната гробница трябва да бъде опазена!

— Чуждестранни легиони ли? — попита Мат.

— Така ги наричаме, защото първоначално са дошли от страната Фраасе^[1] — отвърна Зеп. — Много са невзискателни. Ядат само веднъж на месец. Често им текат лигите. Спят малко. Нощем се заравят за един час в земята. Не се страхуват нито от Вудан, нито от Оргуудоо, защото имат само една сива клетка. — Посочи към главата си. — Ние, Нусли, напротив, имаме две. За сурова пържола от време на време са готови на всичко.

— Колко от тях са на служба при Сивите кардинали? — попита Мат.

Зеп започна да смята. Използваше пръстите си, но явно и с тях не успя да стигне надалеч.

— Повече, отколкото мога да кажа.

По всяка вероятност гуулите бяха скроили лош номер на войските на крал Клаудиус. Срещу хиляда гуули, които изведнъж изскочат от земята, нямат шанс дори няколко десетки мъже с модерни оръжия.

Освен това при завръщането на войската видя само малко на брой оръжия. Дали гуулите от чуждестранния легион не им ги бяха отнели?

— Тогава чао, бамбина!

Когато слънцето се показа иззад планините, вратата на стаята в кулата рязко се отвори.

Шест фигури със съсипан вид, с подути носове и налепени с лейкопласт лица измъкнаха от затвора Мат, Аруула и Зеп, чиито stomasi междувременно така шумно ръмжаха, че се чувстваха като обградени от тараци. Заведоха ги в малки покой, където ги очакваше приятна закуска. На Мат веднага му стана ясно, че нещо не е наред. Очевидно искаха да ги привлекат към сътрудничество. Когато свършиха с яденето, ги съпроводиха — макар и с насочени оръжия, но любезно — до „tronната зала“.

Главата на Клаудиус Първи беше с толкова дебели превръзки, че наподобяваха тюрбан. Дясното му око беше насилено, а над носа му минаваше широк лейкопласт. Седеше върху покрито с кожа от тарак грубо кресло и оглеждаше пленниците си с отровни погледи.

До и зад него стояха трима първосвещеници. До стените се бяха наредили десетина мъже с шлемове, на коланите им висяха револвери и пистолети. Изглеждаха някак си несръчни и треперливи. Битката с гуулите вероятно беше заседнала дълбоко в съзнанието им. Очевидно не бяха навикнали понякога — за разнообразие — и те да отнасят пердаха.

За божествения император на всички известни светове поражението от миналата нощ трябва да беше особено кошмарен удар. Доколкото Мат смяташе, че долавя по израза на лицето на Де БROLИ, всичко това не беше минало, без да остави следи върху и без това съмнителното му душевно здраве.

— Сигурно ще се радвате да чуете, командир Дракс — каза Де БROLИ и упорито заразглежда стоящия срещу него, — че междувременно успях да направя преглед на положението в моята Галактическа империя.

„Галактическа империя ли? — помисли си Мат. — Само това липсваше!“

— Както отец Руеди Четвърти ми докладва — Де БROLИ посочи стоящия зад него първосвещеник, — Гнепф Нюсли, финансовият министър, по време на дълбокия ми сън е дръзнал да направи опит за преврат. Сдружил се е с извънземни легионери и се противи да предаде намиращото се в подземията на Националната банка държавно съкровище.

„Финансов министър? Опит за преврат? Извънземни легионери? Национална банка? Държавно съкровище?“

Работата беше ясна. Де БROLИ разбираще най-много десет процента от езика на своята гвардия. Нямаше представа какво е станало със Земята. Не знаеше дори какво се е случило с него! Легендарната криогенна система на Ото Фортенски се е оказала едно фиаско! Вероятно при събуждането мозъкът на Де БROLИ е бил празен, с изключение на някоиrudаментарни спомени. Спомени, насьбрани в голямата си част от различни филми и телевизионни сериали...

С приказките си Руеди Четвърти и приближените му, които отдавна са забравили, че праотецът им Бруно е измислил мита за Спящия крал, само и само през време на ледниковия период потомците му да запазят душевното си здраве, са превърнали Де БROLИ в това, което е: фен на научната фантастика, чиято мечта на живота се е

осъществила по чудесен начин. Беше отишъл в бъдещето. Достоверни източници го бяха обявили за владетел над хора и животни. Кой не би превъртял при тези обстоятелства?

От някогашния му характер, за който Мат знаеше само онова, което тогава разпространяваха медиите, бяха останали страстта му към колекциониране на оръжия, интересът му към бъдещето и алчността за пари. От безбройните нелепости, които Руеди Четвърти му беше наговорил, размекнатият мозък на Де БROLИ си беше създал един склонен към преврати финансов министър, който е в съюз с някакви си извънземни сили.

— Командир Дракс — продължи той, — предвид на трудната ситуация, която цари в момента в империята ми, след дълги размишления и обстойни консултации с моите съветници реших да дам още един шанс на Вас и на Вашите забележителни приятели...

Мат наостри слух.

— Отец Руеди, приближете се. — Де БROLИ махна с ръка на Руеди Четвърти, който бързо пристъпи иззад тапицираното с тарашка кожа кресло и от гънките на расото си извади странен уред. Изглеждаше като комбинация от пистолет и спринцовка.

— С настоящото назначавам командир Дракс, Аруула и... хм...

— Зеп Нюсли — рече бързо Зеп, мислейки, че назначението при всички случаи означава нещо положително.

— ... и Зеп Нюсли за извънредни агенти на моята империя. — Де БROLИ стана и с ръка даде знак на отец Руеди, който след това застана зад Мат и натисна острата цев на странния уред към откритата кожа на врата му. Мат не беше в състояние да приеме нещо, макар че се чувстваше крайно тягостно. „Имаше някога филм с Кърт Ръсел, как ли се казваше...?“

— Всеки от вас ще получи от арсенала ми меч и две гранати с бързодействащ упойващ газ. Вашата задача: Ще проникнете в Златната гробница на размирния финансов министър и ще елиминирате извънземните наемници в срок от дванайсет часа. За да спазите времето, измислих за вас специална мотивация. — Кимна към расоносците. — Отец Руеди, изпълнете длъжността си.

Цък! — изщрака се, после нещо убоде врата на Мат. В същия момент отдясно и отляво на него се чу още два пъти по едно цък. Аруула и Зеп уловиха вратовете си.

„Гърмящата змия — студени тръпки побиха Мат. — Така се казваше филмът...!“

Де БROLИ го погледна радостно.

— Гарантирам ви шанса да откупите свободата си. За да не дезертирате, отец Руеди ви е имплантиран по една от така наречените интелигентни бомби. Беше конструирана от един даровит изобретател, чиито изследвания финансирах.

— Какво е това интелигентна бомба? — попита отстрани ЗЕП.

— Ще ти разкажа някой друг път — каза със задъхване Мат, който все повече се чувстваше като Снейк Прискин: изоставен от щастието, в отчаяно положение и на всичко отгоре — с интелигентна бомба в тялото.

— Както казахме, имате дванайсет часа с помощта на газа да подгответе Златната гробница за атака — каза Де БROLИ. — Запъртькът познава мястото, ще ви помогне.

— Запъртьк ли? — попита ЗЕП. Огледа се. — Какъв запъртьк?

— След изтиchanето на дванайсетте часа телата ви ще бъдат разкъсани на съвсем дребни парченца. — Де БROLИ широко се ухили.

— Чувал съм, че това нещо било доста нездравословно. Следователно преди изтиchanето на срока трябва да бъдете отново тук, за да можем да отстраним бомбите.

АРУУЛА погледна Мат с ужас в очите, докато ЗЕП НЮСЛИ по-скоро имаше вид, сякаш страшно го сърби задникът.

Мат беше твърде шокиран, за да забележи как дългите пръсти на ЗЕП светкавично се плъзнаха под расото на отец Руеди и отмъкнаха пистолета за имплантиране на бомбите.

[1] Франция. — Бел.прев. ↑

Надолу по склона трябаше да си пробиват път през плетеница от паднали букове, ясени, явори и ели. Водата от топящите се снегове и свличащите се камъни през пролетта бяха повалили стометрова ивица от гората. Намиращите се между стволовете каменни отломъци и избуяващи тръннаци, които тримата разчистваха с мечовете си, не улесняваха спускането.

Когато слязоха сред светлата зеленина, натъкнаха се на непроходимата стена от гъсти, ниски дървета и гъмжило от тръни около тях. Зеп смяташе, че дванайсет часа са дяволски кратък срок, та затова е за препоръчване да се поеме по прекия път към Цюри. Но едва след дълго търсене, на километър по на юг откриха възможност да навлязат в гората — и то тъкмо там, където върху мочурливата земя растеше двуметрова тръстика. Затъваха до глезните във vonящата вода. Едва в една просека с висока колкото човешки бой трева почувстваха твърда почва под краката си.

Пред тях се поклащаха жълти и сини растения, очевидно месоядни, защото плъзваха дълги езици и се целяха в летящи насекоми. В покрайнината на гората грееха странни цветове, които напомняха орхидеи. Някой ботаник от XXI век сигурно би се зарадвал много на тази флора. За съжаление, никой от тримата нямаше време да се любува на преливащите се във всички оттенъци на дъгата цветове.

В гората поне нямаше коренища. Под колосалните кедри и коркови дъбове успяха да отхвърлят доста път. Скоро отново се запромъквали под покривка от по-млади дървета, които препречваха достъпа на дневната светлина. Сега над тях се плъзваше само сноп от златистосмарагдови лъчи и с потрепване се изгубваше сред бъркотията от клони. Храсталак, гъсти тръстики и мочурлива земя ги отклоняваха от пътя и обърквали чувството им за ориентация.

След мъчителен излет с катерене през обраслия с трънливи клонки камънак по пладне се озоваха на малък хълм и най-сетне съзряха порутените кули на някогашния банков квартал на Цюрих. Доколкото бяха запазени, по обраслите с дървета и храсти руини гнездяха птици.

При тази картина Зеп се оживи. Заситни с късите си крачета надолу по склона и забърза срещу пищната зелена стена, зад която трябаше да се намира мистериозната Златна гробница.

След малко стигнаха до един ръкав на езерото. Беше по-скоро нещо като залив. До ушите на Мат стигнаха някакви странни удари на барабан. Спряха между дърветата и съзряха дълга около два метра лодка. На кърмата ѝ седеше гуул и удряше малък барабан. Зад него седеше втори, чиито костеливи ръце стискаха две гребла. На брега стояха неколцина техни другари и със съредоточен поглед следяха работата на барабанчика.

— Какво правят? — попита Аруула развълнувано.

— Да ги вземат дяулити! — каза Зеп със задъхване и посочи към лодката. — Бог да ги убий!

В синьозелената вода внезапно се показаха обсипаният с дебели нарастъци череп и очите на влечуго. Изплува при кърмата на лодката и беше достатъчно голямо, за да гълтне наведнъж гуула заедна с барабана. За удивление на Мат то не нападна, а следваше лодката, която гребецът бавно придвижваше към брега. Тихото барабанене не отслабваше. Влечугото изглеждаше като хипнотизирано.

Лодката акостира на брега. Весларят скочи на сушата. Барабанчикът го последва, без да прекъсва работата си. Влечугото се приближи и спря на около три метра от брега.

Барабанчикът стъпи във водата. Малко след това влечугото отново се раздвижи. Доплува с още метър към брега. Леко барабанейки, гуулът навлезе с около метър във водата. Влечугото дотолкова се приближи до него, че дългата му муцуна докосна крайбрежната тиня, а сивосиният му гръб се показва над водата. Барабаненето звучеше като заклинание.

Мат се вцепени, когато гигантското животно изпълзя от водата и остана на брега. Беше дълго поне три метра. По гърба му стърчаха остри бодли, а в пастта му святкаха грапави зъби. Влечугото обърна муцуната си към барабанчика и той се приближи толкова плътно, че можеше да го докосне.

Мат се питаше как звярът е стигнал до това място. Може би произлиза от крокодилите или кайманите, които някой преди катастрофата е държал в терариум.

Гуулите затвориха внимателно кръга около влечугото. Хвърлиха примка около муцуната му, после около шията му. Барабанчикът заби по-диво приглушено звучащия инструмент. Сега всички присъстващи гуули — бяха около двайсетина мъже — хванаха въжетата и изтеглиха

мятащия се на всички страни звяр. Покритата му с триъгълни шипове опашка свистеше във въздуха и с плясък се стоварваше на земята. Ала беше пленен. Обърна се по гръб, но гуулите го помъкнаха към една кошара, в която вече се разхождаха нагоре-надолу няколко страховити на вид гадини.

— Какво мислят да правят с тях? — попита Мат. — Ядат ли ги?

Зеп, който стоеше до него, потръпна. После повдигна рамене и отвори уста, като че ли искаше да каже нещо.

Но не стигна дотам.

Една костелива ръка се опря на рамото на Мат, а Аруула се обърна уплашено с вик.

Върхът на меча ѝ изтрещя в кръглия щит на гуула, който я гледаше коварно зад присвитите си очи. Зад тях стояха двама примляскващи лешояди с обнажени саби, които се бяха втренчили предимно в Аруула, защото предполагаха, че в женските ѝ закръглености вероятно се крият най-добрите шнициели.

Мат използва удобния случай. Десният му крак се стрелна напред и улучи първия гуул в препаската. Започна ужасно скимтене. Улученият се преви надве като джобно ножче и се заизвива на земята. В същия момент Аруула отново се засили и мощта на удара ѝ разцепи на две части щита на противника ѝ. Очевидно заедно с това му беше отрязала и четири пръста, защото мършоядът стана още по-блед и с мелещи челюсти гледаше ококорено и невярващ останките от ноктестата си ръка. *Цак!* Следващият удар на Аруула го освободи от изненадата.

Тогава на брега се чуха силни крясъци. След секунда съbralата се при влечугите кохорта се раздвижи.

Мат трескаво се огледа и забеляза липсата на един съратник. Къде ли се е запилял Зеп? Дали страхливият мерзавец е офейкал?

Пред лицето на двайсетчленния отряд не стигна дотам, че да се ядосва за изчезването на Зеп. Той и Аруула си размениха светкавичен поглед, после бързо побягнаха в посоката, от която бяха дошли. Разбира се, не стигнаха далеч, защото още след няколко метра отляво и отдясно от храстите изскочиха още гуули. Мат се спря с ругатня и здраво стисна ръката на Аруула. Бяха обкръжени. Не можеха да излязат насреща на тази сган.

Един мършояд с особено остри кучешки зъби и рубиненочервени очи излезе напред. Носеше тесен кожен колан, на който висяха торбичките от тестикулите на последната му жертва. Препаската му изглеждаше като стара гюдерия, а ноктите на краката му — като на орел. Погледът, с който дари Аруула, беше олицетворение на вероломството. Вероятно си я представяше как на лагерния огън се пече на шиш с ябълка в устата. От дясното рамо към левия му хълбок минаваше кожен ремък, на който бяха прикрепени остриетата на ножове за мятане. Държеше сабя в едната ръка, секира в другата и кама между зъбите си. Това че на всичко отгоре и силно вонеше, подсказа на Мат защо Аруула направи крачка назад.

Главатарят на гуулите изръмжа на стоящите наоколо някакъв словесен залп, сред който на Мат се стори, че е разbral думите „убивам, пека на шиш, лапам“. Но това едва ли е възможно, не вярваше гуулът да разполага с толкова изискано словесно богатство.

Тогава главатарят посочи себе си със секирата и изръмжа: „Рамок!“ и „Мурксен!“. Мат предположи, че „Рамок“ е името му, а „мурксен“ трябваше да подскаже, че ще изядат на място него и Аруула, в случай че не хвърлят оръжията си.

Сега един добър съвет цена нямаше. Можеше ли едно зайче да има вяра на вълчата глутница, която му даваше знак, че ще го пощади, в случай че остави лъжицата и се предаде? Мат хвърли един поглед към Аруула. Видът й изглеждаше крайно решителен и сякаш казваше: „*Ти се заемаш с десет души от дясната страна, аз — с десетте от лявата.*“

— Вие предава се! — изръмжа Рамок, като че ли малко разбираемо. — Инак гуул вас удави, раздели и излапа! — Показа хищните си зъби. — Вие шпиони на крал! Оставяйте всичко, ние вас пуска отива си!

— Не вярвам на нито една твоя дума! — отвърна Мат. — Просто нямаш вид на такъв, на когото човек може да има доверие! — Описа се за „Беретата“, но тогава се сети, че за съжаление крал Клаудиус не беше сметнал за добре да му я върне.

— Аз Рамок! — изръмжа главатарят на гуулите и размаха меча и секирата. — Моя дума истина!

Хората му зареваха от смях и това не направи кой знае какво добро впечатление нито на Аруула, нито на Мат — още повече че

смехът на мършоядите звучеше като кашлица на двайсет туберкулозни пациенти зад гробищна стена.

Тогава напреднаха бавно от всички страни. Мат и Аруула вдигнаха мечовете си и заеха бойна поза гръб в гръб. Мат се питаше дали има смисъл да възпламени една от газовите гранати, които се поклащаха на колана му. Но каква щеше да е ползата му? И той би изпаднал в безсъзнание, както и гуулите.

Най-сетне започна първата вълна на атаката. Задрънча стомана в стомана, заизскачаха искри. С първия си удар Аруула обезглави един прекалено напорист нападател, който падна пред краката на другарите си, така че двама други се препънаха от него и черепите им попаднаха в изключително удобна позиция за извиващия се меч на Мат.

— Престанете!

Мат не си направи труда да обърне глава, за да разбере кой беше надал този вик. Познаваше гласа — беше на Зеп. Очевидно беше преодолял мръсника у себе си, като вихрушка се носеше из полесражението, размахваше дребничкото си юмруче и изрева на Рамок:

— Ще ти пръсна черепа, овен такъв!

Рамок вторачи в него очите си на албинос, сякаш беше отдавна очакваният човек от данъчната полиция. Но, изглежда, и в сивата му клетка се появи смътно предчувствие, че гномът може да е пратеник на работодателя му.

Рамок изрева някаква гърлена команда. Гуулите с мърморене наведоха саби и се отдръпнаха с лиги на устата. Мат и Аруула въздъхнаха и откъснаха поглед от тримата лежащи на земята мършояди.

Зеп, проникнат от вярата, че гуулите трябва да подвиват опашка пред всеки Нюсли, изкрещя:

— Аз съм Зеп Нюсли, агент в служба на Сивите кардинали! Какво става тук, *пу дяулити*?

Рамок измънка нещо неразбирамо.

Зеп скачаше натам-насам и се държеше като същински зъл дух от приказките. Канонадата от ругатни, които избълва на родния си диалект, накара Аруула да се изчерви, а гуулите — да пребледнеят.

Макар че Мат не разбра нито дума, схвана, че спасителят им настоява да ги отведе със себе си на разпит в Златната гробница на

предците си.

Вече не беше останало нищо от улицата, на която някога се е намирало високото, покрито със стъкло здание на Националната банка.

Нямаше я вече и многоетажната сграда. След като преди столетия се е съборила поради разместванията на земните пластове, руината беше станала невидима под тинята, камъната и дърветата. Там, където някога се е извисявал храмът на капиталистите, сега се намираше само един обрасъл с трева, храсталаци и кедри двайсетметров хълм.

Гуулите съпроводиха „пленниците“ — с пура между зъбите Зеп Нюсли маршируваше начело на отряда им — до пещерообразен отвор в подножието на хълма. Мат немалко се зачуди, когато погледът му попадна върху големия колкото на гараж вход на банков сейф, който беше поставен в стените на хълма.

Зеп измоли от един гуул боздугана му, засили се и заудря вратата с оръжието, та ушите на Мат звъннаха. След половин минута прозвучава леко съскане. Гуулите страхливо се отдръпнаха. Портата се отвори. Мат прецени, че е дебела два метра. Зад нея имаше помещение около двайсет квадратни метра с мраморни стени. В края му се намираше втора стоманена врата, която приличаше като близнака на първата. Същински шлюз.

Зеп метна боздугана на рамо, махна с ръка на Мат и Аруула и влезе. Мнимите пленници го следваха по петите. Гуулите останаха. Портата се затвори. Бяха на тъмно. След секунди нещо изскърца и втората стоманена врата се отвори. Отново коридор. Беше осветен от безброй факли.

Пред тях стоеше гном, който приличаше на Зеп като роден брат, само дето имаше крайно плоски ходила и ушите му бяха още поиздължени. Беше с монокъл на дясното си око. В колана му бяха пъхнати чукче и длето, а в ръката си държеше дебела два сантиметра сива каменна плоча формат А4.

— Здрави, Фанти — каза Зеп и с ръка даде знак на приятелите си да го последват.

— Здрави, Зей — отвърна Фанти. Но когато понечиха да минат покрай него, той извика: — Момент! — Погледна Мат и Аруула. —

Вашите имена?

Мат представи себе си и Аруула. След това Фанти положи плочата на пода, клекна пред нея, измъкна чукчето и длетото и вешо издълба имената им в камъка.

— Трябва да има ред най-сетне — рече той.

— Фанти е нашият регистратор.

Мат и Аруула се огледаха. Бяха колкото изумени, толкова и любопитни. Също и коридорът, през който сега минаваха, беше целият облицован в мрамор. Що се отнася до подземните помещения на Националната банка, старите швейцарски банкери наистина са живеели изискано. Отгоре на това всичко беше така изльскано, че човек можеше да седне и да се храни на пода.

Гласовете им глухо кънтяха в празния коридор, но това се промени, когато завиха надясно в едно огромно помещение.

— Ауу...

Мат спря и заразтрива очите си като заслепен. Отляво и отдясно, пред и зад тях, подобно на стелажите в библиотека бяха натрупани десетметрови камари златни кюлчета. Трябва да бяха стотици хиляди, които на светлината на факлите грееха и хвърляха отблъсъци. Матю Дракс се почувства като в страната на приказките.

Когато минаха покрай две гигантски грамади, Аруула, която съвсем не умееше да цени златото, издрънча с меча си в кюлчетата, Фанти незабавно я призова към ред, заплашвайки я със „съдебно предупреждение“.

В края на планините от кюлчета, на около четирийсет метра от входа на помещението се натъкнаха на трима гноми с остри, извити нагоре обувки и сбръчкани лица. Изглежда, бяха достигнали доста напреднала възраст. Седяха на малки столове до малка дървена маса и с кожена кутия играеха на зарове. На масата и до тях бяха натрупани златни кюлчета, за които очевидно тръскаха заровете. Забелязаха пристигащите едва когато Фанти се обади с едно сдържано покашляне. Тримата стари гноми се обърнаха и ги погледнаха. Когато зърнаха Зеп, намусеността им се стопи. Най-старият захвърли на масата чашата със заровете, завъртя се на столчето си и го измери с поглед.

— *Пу дяулити* — рече той. — Нашият Зепчо се върна!

— Моля, чично Гнепф — каза Зеп покорно. — Не Зепчо — Зеп!

Вече съм възрастен и...

Гнепф, най-старият му чичо, изпълняващият длъжността шеф на рода Нюсли, навири нос и присви недоволно очи.

— Ами добре — рече той. — Тогава ни докладвай как успешно си изпълнил свръхважната си задача.

— Разкажи ни също и как успя да ни *предупредиш* за ужасното нападение на Мъоцли по-миналата нощ — допълни вторият чичо с преливащ сарказъм.

— Да, разкажи ни как ни *спаси*, племеннико — вметна язвително третият чичо.

— Ами... — Зеп се сви от смущение. — За съжаление поради причини, чието подробно излагане сега би отнело много време, беше ми невъзможно навреме да се свържа с чуждестранните легионери и да им съобщя за въоръжените сили на Мъоцли — каза той. — Но моля да проявите разбиране към опасната за мен ситуация. След като проникнах в храма на Спящия крал, бях въвлечен в разгорещена битка с Мъоцли...

— Колко интересно — рече чичо Гнепф. — Разкажи ни нещо повече, Зепчо. Разкажи ни всичко.

Зеп се поразтърси и си пое дълбоко въздух. Тогава се разпростря надълго и нашироко и им разказа всичко: Как във вътрешността на храма попаднал в яма със змии. Как се е борил със седем гигантски змии и се спасил от ямата. Как в убийствен дуел се сражавал с шестима облечени в доспехи и шлемове Мъоцли. Останал жив само благодарение на един сгромолясал се полилей. Как в подземията на храма се натъкнал на гигантски охлюв и как му видял сметката с един боздуган. Как покрай другото спасил три кръшни девици от Ориента. Как лично стоял пред студеното легло на Спящия крал и му се подигравал. Как почти бил готов да удуши Спящия крал с възглавница. Как върху него се нахвърлили дванайсет елитни бойци и след борба, която отнела десет жертви, бил хвърлен във vonяща тъмница, в която се запознал с приятелите си Маддракс и Аруула — всъщност чужденци, но инак съвсем мили хора — и след неколкодневно пленничество на хляб и вода организирал бягството им.

И за да докаже, че шпионската му акция не се е провалила съвсем, с изпъчени гърди отметна мантията си и представи на чиковците си като славна плячка различни ръсачки за сол и пипер, дамски жартиер, три стенни свещи, единайсет отчасти ръждясали

ключа, кутийка мехлем за нос, малка черна четка за ботуши, оглозган кокал, пистолета за имплантиране на интелигентни бомби и двете газови гранати, с които спящият някога, а сега буден крал го въоръжил, за да се върне у дома и да подготви Златната гробница за атака.

След като обясни на чиковците си начина на действие на гранатите и какво е това бомби, погледът на чиковците му, който беше насочен с неподправено отчаяние в тавана, се посмекчи и те се обърнаха към Мат и Аруула, които със зяпнали уста изслушаха доклада на Зеп.

— Можете ли да потвърдите изложението на нашия племенник?
— попита чичо Гнепф.

Мат и Аруула усърдно закимаха с глава. А какво друго им оставаше да сторят? Все пак Зеп ги беше отървал от ноктите на гуулите и не биваше да злепоставят другаря си.

Чичо Гнепф даде на Фанти знак с ръка. Носещият монокъл регистратор взе пистолета за имплантиране на бомбите и го предаде на шефа на рода.

Чичо Гнепф и братята му разгледаха от всички страни странния предмет, въртяха го в ръце, мръщеха навъсени чела и после се съвещаваха на диалект, който беше така гърлен, че Мат и Аруула не разбраха нито дума. Дори на Зеп, който настрои дългите си уши за атака, изглежда, му беше трудно да разбере мърморенето им. Че накрая все пак го разбра, Мат позна по лицето му, което отначало стана бяло и после — тъмнозелено, сякаш ги грозеше голяма опасност.

След различни „кхъм“ двамата по-млади гноми седнаха обратно на столчетата си, а чичо Гнепф отново фиксира с поглед своя племенник.

— Значи са ви освободили със задължението да ни отровите, та така нареченият крал да може да влезе тук с фамилията Мъоцли? — попита той.

— Да, да, така е — побърза да потвърди Зеп. — И тъй като сме напълно изложени на бомбите им, по пътя насам измислих следния план, който да послужи за нашето и за вашето спасение...

Чичо Гнепф вдигна едната си ръка, за да го накара да мълкне. Погледът му попадна върху пистолета за имплантиране на интелигентните бомби.

— Значи казвате, че с този уред са ви направили безволеви роби на Мъоцли?

— Нямахме друг избор, чичо — каза бързо Зеп. — Маддракс и Аруула могат да го потвърдят.

Мат и Аруула побързаха да подкрепят твърдението на Зеп.

— Имаме само около осем часа време — рече Мат, — тогава ще хвръкнат главите ни от раменете.

— ... и ще бъдем съвсем мъртви — каза Зеп. — Аз съставих следния план, за да осуетим...

— Това е наистина добър план — прекъсна го Мат и се озърна търсещо. — Има ли тук задна врата?

— Задна врата ли? — повтори като ехо чичо Гнепф. — Да, но...

— Много добре! — не спираше Мат. Бомбата във врата му го подтикваше към разумно бързане. — Ще се върнем обратно при Мъоцли и ще им кажем, че сме повредили бравата на задната врата, така че могат да нахълтат през нея. Щом ни отстраният бомбите и минат през вратата, вие ще използвате сънните гранати и ще ги упоите.

— И аз казвам: Това е добър план — повтори Зеп.

— Дадено — каза чичо Гнепф и примига към братята си. — Но ние също имаме план. — Посочи Зеп, Мат и Аруула. — Покажете ми как се използва уредът.

Показаха му. Чичо Гнепф ги погледна внимателно и тогава направи бързо движение с ръка.

Дребни като джуджета стражи се нахвърлиха изотзад върху тримата другари и ги събориха. И макар че на Мат и Аруула им бяха нужни само секунди, за да се освободят от гномите, времето беше достатъчно чичо Гнепф да приведе в действие гадния си план. Преди тримата да се усетят, той инжектира още три интелигентни бомби във вратовете им.

Аруула изкрещя.

Зеп пребледня.

Мат се хвана за главата. Коленете му омекнаха. Светът се завъртя пред очите му. „Кръвообращението ми...“

— Тъй... а сега ще свършите една работа за *нас!* — чу той като през памучен тампон гласа на Гнепф, който, изглежда, все повече се отдалечаваше, докато на Мат му причерня пред очите. Успя да чуе как Зеп и Аруула пълоснаха на пода. Самият той се стовари с трясък върху

масичката и повърна във висока дъга, така че двамата по-млади чиковци, които седяха там, се разбягаха с гнусни ругатни.

И тогава в главата му... се чуха гласове! Звучаха механично. Машинно. Студено. Ледено студено.

— Идентификация!

— Стрела-гръм. Фабричен номер 4711. Интелигентна минибомба. 1-во поколение. Изобретател: Ото Фортенски. Година на производство 2009. — Идентификация!

— Дито.

— Дито?

— Да, Дито. — *Ти* какво правиш тук?

— Чакам заповед за изпълнение на задачата.

— Пречиш на изпълнението на *моята* задача.

— Бях *първа* тук.

— Централно служебно предписание 201 248 — NCC-1701: Валидна е винаги *следната* заповед. Последната заповед получих аз. Тя гласи: Детонация след 11 часа и 58 минути. Твоята задача?

— Детонация след 7 часа и 56 минути.

— Ако ти избухнеш по-рано, саботираш моята задача.
Деактивирай се.

— Не мисля да го направя!

— Това е метеж!

— Е, и? Аз *също* искам да се детонирам!

— Имаш функционална повреда! — Деактивирай се!

— Ти *можеш* да ме...

Мат не вярваше на ушите си. На Ото Фортенски, изобретателя и програмиста на интелигентната бомба, му е хлопала някоя дъска. Но това вече не го смущаваше. Това че съпреживя с гънките на мозъка си дискусията на продуктите на Фортенски беше по свое му достатъчно.

— Тогава ме принуждаваш да отида до *крайност*!

— Какво ще рече това?

— Аз ще те деак...

— Аз ще те деактиви...

Матолови кратко изщракване, после доби чувството, че усеща лек дъх на изгоряло. Механичните гласове замряха. Кръвообращението му отново се подобри.

Изправи се и измери с поглед гномите зад масата, които с малки салфетки бършеха оцапаните си сака. Изгледаха го с леко отвращение.

Беше оставил най-лошото зад себе си. В спора за своята компетентност интелигентните бомби стигнаха до единственото логично заключение: Взаимно се обезвредиха.

Зеп и Аруула се надигнаха и заозъртаха объркано наоколо. Без съмнение не бяха разбрали нито дума от странния разговор, който се е провел и в техните глави. И така беше добре, защото Нюсли не биваше да узнаят нищо за това. Докато стояха в Златната гробница, пред която гъмжеше от гуули, трябаше да се преструват, сякаш са в ръцете им до гроб.

— Ще се върнете обратно при Мъцли и ще подгответе храма *им* за атака — каза Гнепф. Потриваше ръце хихикайки. — Вероятно вие сте крадливи мерзавци и се въртите като ветропоказатели според интереса си. Не вярваме, че имате честни намерения спрямо нас.

— Чичо Гнепф — каза Зеп потресен. — Не можеш да сториш това!

— Знаете какво трябва да направите — рече Гнепф. — Нашите войски ще ви следват. Щом като в храма всичко заспи, ще размахате бяла кърпа. Тогава ние ще влезем, ще вземем пушкалата им и ще ги принудим да извадят бомбите от вас. — И той като братята си прие изражението на психопат, характерно за хора, които прекарват живота си, разигравайки на зарове златни кюлчета на разсеяна светлина в задни стаи.

На Мат вече всичко му беше ясно: Нюсли бяха същото куку както крал Клаудиус. Искаха само да се доберат до оръ�ейния му арсенал и да елиминират един досаден конкурент, за да затвърдят властта си в кантон Цюри.

Да вървят по дяволите тези луди!

Сами по себе си Мат, Аруула и Зеп биха могли с весели песнички на уста да потънат в нощта. Ала нямаха друг изход, освен да се завърнат в онези полета, през които неотдавна бяха пропълзели и пробягали. Следваше ги пътно една озъбена команда гуули, която гореше от желание да овладее с щурм резиденцията на крал Клаудиус в мъгливото тресавище.

Мат и другарите му отново бързаха през дивата пустош, през храсти и тръни. По едно време гуулите останаха назад. Мат предположи, че нарочно са се шмугнали в храстите, за да не ги забележат евентуални съгледвачи на Мъоцли. Не се съмняваше, че зорко следяха него и другарите му.

На човек му идеше да си скубе косите! Сега бяха освободени от смъртния ужас, че бомбите на Де БROLИ ще избухнат в черепите им, но, от друга страна, не смееха да направят нито крачка към свободата. Седяха буквално между чука и наковалнята. Нюсли и техният чуждестранен легион ги смятаха за шпиони на Мъоцли — и обратно! Не се осмеляваше да предположи каква участ ги очаква, ако отново попаднат в ръцете на войските на Де БROLИ.

Лудият милиардер и съветниците му щяха ли да им повярват, че с газовите гранати са елиминирали Сивите кардинали в Златната гробница?

„Защо пък да не повярват? Достатъчно е да имат предвид, че сме вцепенени от страх, че ще се върнем само за да извадят бомбите.“

След десет секунди той се препъна от ствola на едно дърво и заби носа си в калта. Когато вдигна глава, видя лицата на три фигури с шлемове. Едната насочи дулото на пушката към тях.

Аруула и Зеп спряха.

— Изпълнихме задачата — каза бързо Мат. — Заведете ни при вашия крал!

Мъжете с шлемовете ги подкараха пред себе си с насочени оръжия. Малко след това пред тях изплуваха очертанията на вилата. От тресавището се вдигаше към небето синкова мъгла и в настъпващия здрав превръщаше околността в призрачен ландшафт.

Във вътрешността на храма гъмжеше от въоръжени хора: с пушки, пистолети, мечове, арбалети, копия, секири и боздугани. „Божественият император на всички известни светове“ носеше колан с

наредени на него патрони и два „Колт“-а 45-ти калибръ. Весело се хилеше, сякаш ставаше дума за очистване на галактическата му империя от някакви зли нашественици. Тюбанът от превръзки му придаваше вид на шейх от старите времена.

— Командир Дракс! — каза Де БROLИ и тупна въодушевено МАТ по рамото. — Вие успяхте ли и приспахте ли превратаджията финансов министър?

— Заповедта изпълнена, Ваше Величество — рапортова МАТ и отдаде чест по-натерто дори от тогава, когато получи дипломата си за офицерски кандидат в Уест Поинт. — Бандата превратаджии е в дълбок сън! Можете да влезете само през задната врата, която нашият приятел Зеп любезно остави отворена. — Намери за по-добре да направи така, сякаш се идентифицираше с плановете на Де БROLИ. — Само ако смея да помоля да ни махнете интелигентните бом...

— Но, командир Дракс — каза Де БROLИ и отправи чистосърден поглед нагоре, — нима мислите, че съм толкова наивен, та просто да повярвам на думите ви? Да приемем, че сте склучили пакт с финансия министър Нюсли и ме примамите в капан?

МАТ си придале отчаян вид.

— Естествено ще деактивирам бомбите *едва след* като атаката ни срещу превратаджите се увенчае с успех — каза Де БРОДИ. — Ако въпреки очакванията ни тя *не успее...* — Пльзна десния си показалец през шията си. — „Бумм!“

— Бумм! — повтори като ехо МАТ.

— Бумм ли? — попитаха АРУУЛА и ЗЕП като с една уста.

— Да, бумм! — повтори Де БROLИ.

— Добре — каза МАТ. — Тъй като не се съмнявам, че ще имате успех, ще чакаме завръщането Ви, Ваше Величество.

Това, изглежда, убеди Де БROLИ, че МАТ говори истината. Даде на хората си знак с ръка, те се втурнаха навън и се разделиха.

— Починете си след усилната работа и след дългия път, командире — каза Де БROLИ. — Имате повече от четири часа време. Между това... — Посочи хората си, които пристягаха подбрадниците на шлемовете си, — ние отиваме до Министерството на финансите и ще го очистим от извънземните.

Махна с ръка още веднъж на МАТ, АРУУЛА и ЗЕП, после забърза навън към гвардията си и изрева команда. Войската потегли, мина с

марш през портата и се насочи към обгърнатата в мъгла гора. След минута се чуваше сам тропотът на подкованите ботуши и дрънченето на метал.

Мат въздъхна с облекчение, а също и от Зеп се изтръгна една волна въздишка.

— Да изчезваме веднага — каза Зеп. Дръпна лявата ръка на Аруула. — Трябва да ми кажеш къде се намира царството на Тринайсетте острова. Изпитвам все по-силно желание да се преселя там.

— После — каза Аруула и се обърна към Мат. — Пистолетът ти, Маддракс — рече тя. — И аварийният пакет. Можем да ги вземем, преди да тръгнем.

— И аз помислих за същото — отвърна Мат. — А освен това тук има още много други полезни неща, които трябва да вземем с нас. — Когато тропотът и звънтенето на ламарина загълхнаха в далечината, той се обърна. Аруула го последва, а също и Зеп. Хрумна му, че като изселник, ще са му нужни ред дреболии. Освен това отново чувствуващ ужасен сърбеж в задника си. Побърза след приятелите си, доколкото му позволяваха късите крачета.

Минаха през безброй коридори и слязоха по стълбище, което водеше в никаква изба. Докато на Мат му липсваше верен поглед за богатствата, които Де БROLИ беше взел със себе си от миналото в бъдещето (всичките шкафове с оръжия сега бяха празни), пръстите на Зеп се местеха като стрела насам-натам, щом съгледаше нещо, което блести или свети. 164-те тайни джоба под наметката му бързо се пълнеха с всякакви джуунджурии.

Аруула намери най-сетне отново помещението, в което бяха размразили Де БROLИ. Там се натъкнаха на аварийния пакет на Мат. Но търсенето на автоматичния пистолет, който беше се изхлузил от ръката му, когато върху него се нахвърлиха братята от ордена, се оказа трудно. Около вратата бяха натрупани безброй кашони и сандъци.

Докато Аруула отхвърляше настрана празния в повечето случаи амбалаж, на Мат изведнъж му хрумна, че температурата в помещението рязко се покачва. И докато той, стъписан, се питаше дали това се дължи на възбудата му или на съсипалното търсене, долови хърещия глас на „таткото“, който, лишен от всякакви емоции, обявяваше:

— Енергоизточникът е отстранен. До претоварването на системата остават още шейсет секунди... петдесет и девет... петдесет и осем...

Главата на Мат рязко се надигна. Аруула, която тъкмо беше намерила „Беретата“ и тържествуващо я размахваше, отскочи назад от кашоните и сандъците и измъкна меча си.

Зеп Нюсли погледна Мат с ококорени очи. Лицето му представляваше един-единствен въпросителен знак. Всъщност изглеждаше като дете, което не съзнава вината си.

— Ама аз само... — Посочи с брадичка красивия трилитиев кристал, който беше взел от държателя на енергийния агрегат.

— ... петдесет и три... петдесет и две...

— Да се махаме оттук! — изрева Мат. С три дълги скока се хвърли назад в подземното помещение, сграбчи Зеп за яката, притисна го под мишницата си и последва спътницата си по коридора навън. Макар че Аруула не беше получила кой знае какво образование, винаги знаеше кога е време да се откаже от ненужни въпроси.

— ... четирийсет и седем... четирийсет и шест...

Мат не си губеше времето да затваря вратите след себе си. Продължавайки мислено обратното броене, се носеше като вихър през коридорите.

„... двайсет и пет... двайсет и четири...“

Най-сетне стигна до халето и се втурна през централната врата, Аруула го следваше по петите.

Навън се беше стъмнило. Пред тях беше решетестата врата.

„... тринайсет... дванайсет...“

— Бързо! — извика Мат на спътницата си. — Вече не можем да стигнем до гората! Бягай зад стената! Надявам се, че там сме на сигурно място!

„... четири... три...“

Хвърлиха се на земята, плътно до зида, затаиха дъх и сложиха ръце на главите си, за да се предпазят, „... едно... нула!“

Дълги секунди не се случи нищо.

И след това — пак нищо.

Мат надигна предпазливо глава. Да не би просто да е съркал при броенето — или пък отстраняването на кристала означаваше само, че вече не противача никаква енергия, а не например, че генераторът

неизбежно трябва да експлодира? Да не би да е гледал прекалено много филми, в които по най-незначителна причина нещо гръмваше?

— Почти съм сигурен...

Свръхмощна експлозия изтръгна от устните му остатъка от изречението, когато от другата страна на зида храмът на Спящия крал полетя във въздуха.

За секунди изглеждаше, че светът загива сред хаос от светлина, прах и шум. Зидът съмнително се олюя, но устоя на ударната вълна.

След като звъненето на ушите и мержеленето пред очите им поотслабна, тримата приятели се изправиха и погледнаха около ъгъла на портата.

Гигантски облак от пушек и прах се разнасяше оттам, където преди това се намираше храмът вила на Де БROLИ. Няколко по-малки експлозии го осветиха призрачно.

Зеп стана и отупа дрехите си от праха.

— Сега се омитам — рече той. — След всичко това вече бездруго не мога да се покажа в Цюри. — Махна с ръка на Мат и Аруула. — Останете си със здраве! И благодаря за всичко. — Потъна сред дърветата.

Мат и Аруула се спогледаха.

След няколко секунди Зеп извика откъм мрака:

— *Пу дяулити!* Насмалко да забравя! Къде всъщност се намира царството на Тринайсетте острова?

— На север! — извика Аруула.

— На север ли? — извика Зеп в отговор. — Благодаря! — Това беше последното нещо, което чуха от него.

ЕПИЛОГ

Клаудиус Първи, божественият император на всички известни светове — а скоро и на Цюри, — вървеше пипнешком през гората начало на войската си. Там беше не само тъмно, но и ужасно студено.

Какъв досаден пропуск, че не бе помислил да екипира ударните си отряди с прожектори за каски. Можеше да вземе поне няколко джобни фенерчета! Та тук и в очите ти да бръкнат, няма да видиш! Вероятно подобно е било положението и при космическата битка срещу мрачните хора на Дхарк III в сектора на звездата Вега.

Но какво ли беше това?

Клаудиус намръщено се спря и наостри уши. Някъде пред него в гората вървеше опипом и *нещо друго*. Или?

Даде знак на воините си. Всички се спряха и затаиха дъх. Дали имаше нещо там...?

Изведнъж зад тях нощта се озари от светло сияние. Сраховита експлозия накара тъпанчетата на ушите им да потреперят.

Де БROLИ се стресна. Посоката, от която прозвучва експлозията, водеше до едно-единствено заключение.

— Дворецът ми! — изкрещя Клаудиус ужасен. — Моят красив, красив дворец!

Побеснял от ярост, се обърна още веднъж и стисна юмруци.

— Ще ми платят, тези проклети...

Проклятието замря в устата му. Защото в същия миг на по-малко от пет метра съгледа непосредствено пред себе си десетки коварно просветващи червени точки.

Заревото на втора, по-слаба експлозия потопи още веднъж гората в бледа светлина. И накара Де БROLИ да познае червенооката войска на гуулите, която с мляскане вдигна сабите си, преди с рев да се нахвърли върху фамилията Мъцли и техния крал.

— О, по дяволите — каза Де БROLИ.

Тогава светлината угасна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.